CUPRINS

MANUAL PENTRU PROFESORI

EXPLICAȚII TERMINOLOGICE

INTRODUCERE

1. În gândirea lumii, rolurile predării şi învăţării sunt inversate de fapt. E o inversare tipică. Ea dă impresia că profesorul şi elevul sunt separaţi, profesorul dând ceva elevului, nu sie însuşi. În plus, actul predării e considerat o activitate specială, în care cineva se angajează doar o parte relativ mică din timp. Cursul, pe de altă parte, subliniază că a preda *este* a învăţa, aşa că profesorul şi elevul sunt unul şi acelaşi. Cursul mai subliniază că predarea este un proces constant: are loc în fiecare moment al zilei, continuându-se şi în gândurile somnului.

2. A preda este a demonstra. Există doar două sisteme de gândire, iar tu îţi demonstrezi tot timpul credinţa în veracitatea unuia sau a celuilalt. Din demonstraţia ta învaţă alţii şi înveţi, totodată, şi tu. Întrebarea nu este dacă vei preda, pentru că nu ai de ales în această privinţă. S-ar putea spune că scopul cursului este acela de a-ţi furniza un mijloc de-a alege ce vrei să predai, pornind de la ce vrei să înveţi. Nu îi poţi da altuia, ci numai ţie însuţi, iar lucrul acesta îl înveţi predând. Predarea nu e decât o chemare a martorilor să ateste ceea ce crezi. E o metodă de convertire. Şi nu se efectuează numai prin cuvinte. Orice situaţie trebuie să fie, pentru tine, o şansă de-a preda altora ce eşti şi ce sunt alţii pentru tine. Nici mai mult, dar nici mai puţin de atât.

3. De aceea, programa pe care ţi-o stabileşti tu este determinată exclusiv de ce crezi că eşti şi de cum crezi că se raportează alţii la tine. În situaţia predării formale, aceste întrebări pot să nu aibă nicio legătură cu ceea ce consideri că predai. Dar e cu neputinţă să nu pui conţinutul oricărei situaţii în slujba lucrului pe care îl predai de fapt şi pe care, prin urmare, îl înveţi. Conţinutul verbal al predării tale nu are nimic de-a face cu asta. Poate să coincidă cu ce predai sau poate să nu coincidă. Predarea ce se ascunde în spatele cuvintelor tale e cea care îţi predă. Predarea nu face decât să întărească ce crezi despre tine. Scopul ei fundamental e să reducă îndoiala de sine. Asta nu înseamnă că sinele pe care încerci să îl protejezi este real. Dar înseamnă că sinele pe care îl crezi real e cel pe care îl predai.

4. Asta e inevitabil. De asta nu ai cum să scapi. Cum ar putea să fie altfel? Cine urmează programa lumii - şi toţi câţi sunt aici o vor urma până îşi vor schimba mentalitatea - predă doar pentru a se convinge că este ceea ce nu e. Iată care este scopul lumii. Care alta poate fi, atunci, programa ei? În această situaţie închisă şi deznădăjduită, care nu predă decât disperare şi moarte, Dumnezeu îşi trimite profesorii. Şi, predând lecţiile Lui de bucurie şi speranţă, îşi încheie şi ei propria lor învăţare.

5. Dacă nu ar fi profesorii lui Dumnezeu, şansele de mântuire ar fi mici, căci lumea păcatului ar părea de-a pururea reală. Cei ce se amăgesc trebuie să amăgească, căci trebuie să predea amăgire. Ce altceva e iadul? Acest manual este un manual pentru profesorii lui Dumnezeu. Ei nu sunt perfecţi, căci altfel nu ar fi aici. Dar tocmai asta este misiunea lor, să devină perfecţi aici, aşa că ei predau şi răs-predau perfecţiunea, în multe, multe feluri, până o învaţă. Iar apoi nu se mai văd, deşi gândurile lor rămân de-a pururi o sursă de putere şi de adevăr. Cine simt ei? Cum sunt aleşi? Ce fac? Cum pot realiza propria lor mântuire şi mântuirea lumii? Manualul de faţă e o încercare de-a răspunde la aceste întrebări.

1. CINE SUNT PROFESORII LUI DUMNEZEU?

1. Profesor al lui Dumnezeu este oricine alege să fie. Calificarea fiecăruia în parte constă într-un singur lucru: undeva, cumva, a luat deliberat o hotărâre în care nu şi-a văzut propriile interese separate de ale altcuiva. Odată ce-a făcut-o, făgaşul lui e stabilit şi direcţia i-e sigură. O lumină a pătruns în întuneric. Deşi e o lumină singulară, e de ajuns. El a făcut o înţelegere cu Dumnezeu, chiar de nu crede în El încă. A devenit aducător al mântuirii. A devenit profesor al lui Dumnezeu.

2. Ei vin din lumea toată. Vin din toate religiile şi din nicio religie. Sunt cei ce au răspuns. Chemarea e universală. Are loc tot timpul, peste tot. Ea cheamă profesori să vorbească pentru Ea şi să izbăvească lumea. Mulţi O aud, dar puţini vor răspunde. Însă nu e decât o chestiune de timp. Toţi vor răspunde în final, dar finalul poate fi foarte, foarte departe. Tocmai de aceea s-a stabilit planul profesorilor. Funcţia lor e să facă economie de timp. Fiecare începe ca o lumină singulară, dar, cu Chemarea la centru, e o lumină ce nu poate fi limitată. Şi fiecare economiseşte o mie de ani, după cum judecă lumea timpul. Pentru Chemare însă, timpul nu înseamnă nimic.

3. Există un curs pentru fiecare profesor de-al lui Dumnezeu. Forma cursului diferă foarte mult. La fel şi mijloacele didactice implicate pentru fiecare în parte. Dar conţinutul cursului nu se schimbă niciodată. Tema lui principală e întotdeauna: „Fiul lui Dumnezeu este nevinovat, şi în inocenţa lui stă mântuirea lui". Aceasta poate fi predată prin fapte sau gânduri, prin cuvinte sau fără niciun sunet, în orice limbă sau în nicio limbă, în orice loc, timp sau mod. Nu contează cine a fost profesorul înainte de-a fi auzit Chemarea. Răspunzând, a devenit un mântuitor. L-a văzut pe altul ca el însuşi. A găsit, aşadar, propria lui mântuire şi mântuirea lumii. Prin renaşterea lui renaşte lumea.

4. Manualul de faţă este un manual pentru o programă specială, destinat profesorilor unei forme speciale a cursului universal. Există mii şi mii de alte forme, toate cu acelaşi rezultat. Menirea lor e pur şi simplu să economisească timp. Dar numai timpul se tot rulează epuizant, iar lumea e foarte obosită acum. E veche, uzată şi deznădăjduită. Nu s-a pus niciodată problema rezultatului, căci ce poate să schimbe Voia lui Dumnezeu? Dar timpul, cu iluziile schimbării şi morţii, uzează lumea şi toate lucrurile din ea. Timpul însă are un sfârşit, şi pe acesta sunt însărcinaţi să îl aducă profesorii lui Dumnezeu. Căci timpul e în mâinile lor. Aşa au ales, şi le e dat.

2. CINE SUNT ELEVII LOR?

1. Fiecărui profesor al lui Dumnezeu i-au fost desemnaţi anumiţi elevi, iar aceştia vor începe să îl caute de îndată ce răspunde la Chemare. I-au fost aleşi tocmai ei pentru că, dat nivelul lor de înţelegere li se potriveşte cel mai bine forma programei universale pe care le-o va preda el. Elevii lui l-au aşteptat pentru că venirea lui e certă. Din nou, e doar o chestiune de timp. Odată ce-a ales să îşi îndeplinească rolul, simt gata şi ei să şi-l îndeplinească pe al lor. Timpul stă după el

să aleagă, dar nu şi după cei pe care îi va servi. Când va fi gata să înveţe, îi vor fi furnizate ocaziile de-a preda.

2. Pentru a înţelege planul de predare-învăţare al mântuirii, e necesar să se înţeleagă conceptul de timp pe care îl expune cursul. Ispăşirea corectează iluziile, nu adevărul. De aceea, ea corectează ceva ce nu a existat nicicând. În plus, planul acestei corecţii s-a stabilit şi încheiat simultan, pentru că Voia lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu timpul. La fel şi realitatea întreagă, din moment ce ţine de El. Clipa în care ideea separării a pătruns în mintea Fiului lui Dumnezeu a fost şi clipa în care s-a dat Răspunsul lui Dumnezeu. În timp, asta s-a întâmplat demult de tot. În realitate, nu s-a întâmplat deloc.

3. Lumea timpului e lumea iluziei. Ce s-a întâmplat demult pare să se întâmple acum. Decizii luate cu mult timp în urmă par deschise, încă de luat. Ce s-a învăţat, s-a înţeles şi a trecut de mult e privit ca un nou gând, o proaspătă idee, o altă perspectivă. Deoarece voinţa ta e liberă, poţi accepta ce s-a întâmplat deja în orice clipă vrei, şi numai atunci îţi vei da seama că a existat dintotdeauna. După cum subliniază cursul, nu eşti liber să alegi programa, şi nici forma în care o vei învăţa. Eşti liber însă să decizi când vrei să o înveţi. Iar, când o vei accepta, va fi gata învăţată.

4. Timpul, prin urmare, se întoarce efectiv la o clipă atâta de străveche, încât depăşeşte toată amintirea şi trece chiar dincolo de posibilitatea amintirii. Dar, fiind o clipă retrăită tot mereu, pare a fi acum. Şi dă impresia, atunci, că elevul şi profesorul se reunesc în prezent, găsindu-se unul pe altul de parcă nu s-ar mai fi întâlnit. Elevul vine la timpul potrivit la locul potrivit. Lucrul acesta e inevitabil, pentru că a ales corect în acea clipă străveche pe care o retrăieşte acum. La fel şi profesorul: a făcut o alegere inevitabilă într-un trecut străvechi. Voia lui Dumnezeu în toate doar pare să ia timp până dă rezultate. Ce ar putea să întârzie puterea veşniciei?

5. Când elevul şi profesorul se reunesc, începe o situaţie de predare-învătare. Căci profesorul nu e de fapt cel ce predă. De fiecare dată când se adună doi în scopul învăţării, le vorbeşte Profesorul lui Dumnezeu. Relaţia e sfântă datorită acestui scop, iar Dumnezeu a făgăduit că Îşi va trimite Spiritul în fiecare relaţie sfântă. În situaţia de predare-învăţare, fiecare învaţă că a da şi a primi sunt acelaşi lucru. Delimitările pe care şi le-au trasat între roluri, minţi, trupuri, nevoi, interese, şi toate diferenţele care au crezut că îi separă unul de celălalt pălesc, se şterg şi dispar. Cei ce vor să înveţe acelaşi curs împărtăşesc un singur interes şi un singur obiectiv. Şi, de aceea, cel ce a fost elev devine profesor al lui Dumnezeu el însuşi, căci a luat singura decizie care i-a dat şi lui propriul profesor. A văzut într-o altă persoană aceleaşi interese ca ale lui.

3. CARE SUNT NIVELURILE DE PREDARE?

1. Profesorii lui Dumnezeu nu au un nivel de predare prestabilit. Fiecare situaţie de predare-învăţare implică o altă relaţie la început, deşi obiectivul ultim este mereu acelaşi: a face din relaţia respectivă o relaţie sfântă, în care ambele persoane îl pot vedea pe Fiul lui Dumnezeu lipsit de orice păcat. Nu există cineva de la care un profesor de-al lui Dumnezeu să nu poată învăţa, aşa că nu există cineva căruia să nu îi poată preda. Din punct de vedere practic însă, el nu poate întâlni pe

toată lumea, şi nici pe el nu îl poate găsi toată lumea. De aceea, planul specifică, pentru fiecare profesor al lui Dumnezeu în parte, contacte concrete pe care să le stabilească. În mântuire nu există accidente. Cei ce trebuie să se întâlnească se vor întâlni, pentru că - împreună - au potenţialul unei relaţii sfinte. Sunt gata unul pentru altul.

2. Cel mai simplu nivel de predare pare foarte superficial. El constă din întâlniri aparent întâmplătoare: întâlnirea „accidentală" a două persoane aparent necunoscute într-un lift, un copil care nu se uită unde merge şi se ciocneşte „din întâmplare" cu un adult; doi studenţi care „se nimeresc" să meargă spre casă împreună. Acestea nu sunt întâlniri întâmplătoare. Fiecare dintre ele are potenţialul să devină o situaţie de predare-învăţare. Poate că necunoscuţii aparenţi din lift îşi vor zâmbi, poate că adultul nu îl va certa pe copil pentru că s-a izbit de el, poate că studenţii vor deveni prieteni. Chiar şi la nivelul celei mai întâmplătoare întâlniri e posibil ca două persoane să îşi piardă din vedere interesele separate, chiar şi o clipă. Clipa respectivă va fi de ajuns. Mântuirea a sosit.

3. E greu de înţeles că noţiunea de niveluri de predare a cursului universal este, în realitate, o noţiune la fel de lipsită de înţeles ca timpul. Iluzia uneia permite iluzia celeilalte. În timp, profesorul lui Dumnezeu pare să înceapă să îşi schimbe mentalitatea în privinţa lumii printr-o singură decizie, şi apoi învaţă tot mai mult despre noua direcţie pe măsură ce o predă. Am vorbit deja despre iluzia timpului, dar iluzia nivelurilor de predare pare a fi ceva diferit. Poate modul cel mai bun de-a demonstra că aceste niveluri nu pot sa existe este, pur şi simplu, acela de-a spune că orice nivel al situaţiei e predare-învăţare face parte din planul de Ispăşire al lui Dumnezeu, iar planul Lui nu poate să aibă niveluri, din moment ce reflectă Voia Lui. Mântuirea e gata mereu şi e mereu prezentă. Profesorii lui Dumnezeu lucrează la niveluri diferite, dar rezultatul e mereu acelaşi.

4. Fiecare situaţie de predare-învăţare e maximă în sensul că fiecare persoană implicată va învăţa de la cealaltă maximul posibil la momentul respectiv. În sensul acesta, şi numai în sensul acesta, putem vorbi de niveluri de predare. Folosind termenul în acest fel, al doilea nivel de predare e o relaţie mai susţinută, în care, pentru un timp, două persoane intră într-o situaţie de predare-învăţare destul de intensă, iar apoi par să se despartă. Ca la primul nivel, aceste întâlniri nu sunt accidentale, şi nici ce pare a fi sfârşitul relaţiei nu e un adevărat sfârşit. Din nou, fiecare a învăţat maximul posibil la momentul respectiv. Dar toţi câţi se întâlnesc se vor întâlni iarăşi într-o zi, căci e destinul tuturor relaţiilor să devină sfinte. Dumnezeu nu greşeşte în privinţa Fiului Său.

5. Al treilea nivel de predare apare în relaţii care, odată formate, durează toată viaţa. Acestea sunt situaţii de predare-învăţare în care fiecărei persoane i se alege un partener cu care să înveţe, un partener care îi oferă nelimitate ocazii de-a învăţa. Aceste relaţii sunt în general puţine, pentru că existenţa lor presupune că cei implicaţi au atins simultan un stadiu în care echilibrul dintre predare şi învăţare este efectiv perfect. Asta nu înseamnă neapărat că ei şi recunosc lucrul acesta; de fapt, în general, nu îl recunosc. Pot fi chiar foarte ostili unul faţă de altul pentru un timp sau, poate, pentru toată viaţa. Dar, dacă se hotărăsc să o înveţe, lecţia perfectă le stă dinainte şi se poate învăţa. Iar, dacă se hotărăsc să înveţe lecţia respectivă, devin mântuitorii profesorilor ce şovăie şi par chiar să nu reuşească. Fiecare profesor al lui Dumnezeu va reuşi să găsească Ajutorul de care are nevoie.

4. CARE SUNT CARACTERISTICILE PROFESORILOR LUI DUMNEZEU?

1. Trăsăturile exterioare ale profesorilor lui Dumnezeu nu sunt deloc asemănătoare. Ei nu le par asemănători ochilor trupului, provin din medii extrem de diverse, experienţele lor în lume diferă foarte mult, iar „personalităţile" lor superficiale sunt care mai de care mai felurite. În primele lor faze ca profesori ai lui Dumnezeu, nu au dobândit încă trăsăturile mai profunde care îi vor consacra drept ceea ce sunt. Dumnezeu le dă daruri speciale profesorilor Săi, pentru că au un rol special în planul Lui de Ispăşire. Fireşte, specialitatea lor e doar temporară, montată în timp ca mijloc de-a-i scoate din timp. Aceste daruri speciale, născute în relaţia sfântă pe care o vizează situaţia de predare-învăţare, devin caracteristicile tuturor profesorilor lui Dumnezeu care au avansat în propria lor învăţătură. În această privinţă, sunt toţi asemănători.

2. Toate diferenţele dintre Fiii lui Dumnezeu sunt temporare. Cu toate acestea, în timp se poate spune că profesorii avansaţi ai lui Dumnezeu au următoarele caracteristici:

I. Încredere

1. Aceasta e temelia pe care se sprijină capacitatea lor de a-şi îndeplini funcţia. Percepţia e rezultatul învăţării. De fapt, percepţia este învăţare, deoarece cauza şi efectul nu se separă niciodată. Profesorii lui Dumnezeu au încredere în lume, pentru că au învăţat că nu e guvernată de legi inventate de lume. E guvernată de o putere în ei, dar nu de la ei. Această putere e cea care ocroteşte lucrurile toate. Şi tocmai prin puterea aceasta, profesorii lui Dumnezeu văd o lume iertată.

2. Odată ce ai resimţit această putere, e imposibil să te mai încrezi în propria ta forţă neînsemnată. Cine ar încerca să zboare cu aripioarele unei vrăbii când i s-a dat puterea nemaipomenită a unui vultur? Şi cine şi-ar mai pune credinţa în meschinele prinosuri ale eului când i s-au pus dinainte darurile lui Dumnezeu? Ce anume îl determină să facă acest salt?

A. Sporirea încrederii

3. Mai întâi, ei trebuie să treacă prin ce s-ar putea numi „o perioadă de desfacere". Aceasta nu trebuie să fie dureroasă, dar se resimte dureros de obicei. E ca şi cum ţi s-ar lua din lucruri, rareori înţelegându-se, la început, că li se recunoaşte astfel doar lipsa de valoare. Cum poate fi percepută lipsa de valoare dacă cel ce trebuie să o perceapă nu e într-o postură din care să vadă lucrurile într-o altă lumină? Nu a ajuns încă la punctul în care poate face saltul întru totul în interior. Aşa că planul va necesita uneori schimbări în cadrul unor împrejurări aparent exterioare. Aceste schimbări sunt întotdeauna utile. Când va învăţa asta, profesorul lui Dumnezeu va trece la a doua etapă.

4. Pe urmă, profesorul lui Dumnezeu trebuie să treacă printr-o „perioadă de triere". Aceasta e întotdeauna destul de dificilă, pentru că după ce a învăţat că schimbările din viaţa lui sunt mereu utile - el trebuie acum să decidă totul pe baza

capacităţii fiecărui lucru de-a spori această utilitate sau de-a o restrânge. Va descoperi că multe, dacă nu cele mai multe din lucrurile pe care le-a preţuit odinioară, nu sunt decât o piedică în calea capacităţii lui de-a transfera ce-a învăţat la situaţii noi, pe măsură ce apar. Deoarece a preţuit ce e de fapt nevaloros, nu va generaliza lecţia de frica pierderii şi a sacrificiului. Cere multă învăţătură să înţelegi că toate lucrurile, întâmplările, întâlnirile şi împrejurările sunt utile. În această lume a iluziei, ar trebui să li se acorde un dram de realitate numai în măsura în care sunt utile. Cuvântul „valoare" nu se poate aplica la altceva.

5. A treia etapă prin care trebuie să treacă profesorul lui Dumnezeu se poate numi „o perioadă de renunţare". Dacă va fi interpretată ca o renunţare la dezirabil, va genera un conflict enorm. Puţini profesori ai lui Dumnezeu reuşesc să evite total chinul acesta. Nu are însă niciun rost să triezi ce are valoare de ce nu are dacă nu faci şi următorul pas evident. De aceea, perioada de suprapunere tinde să fie una în care profesorul lui Dumnezeu simte că i se cere să îşi sacrifice propriile interese în favoarea adevărului. Încă nu şi-a dat seama cât de imposibilă ar fi o asemenea cerinţă. Poate să înveţe acest lucru numai renunţând efectiv la ce nu are valoare. Aşa învaţă că, unde s-a aşteptat la durere, găseşte în schimb o inimă uşoară şi voioasă; iar, unde a crezut că i s-a cerut ceva, găseşte un dar închinat lui.

6. Urmează acum „o perioadă de linişte". Este o perioadă de răgaz, în care profesorul lui Dumnezeu se odihneşte o vreme în destul de bună pace. Acum îşi consolidează învăţătura. Acum începe să vadă valoarea de transfer pe care o are ce a învăţat. Potenţialul ei e ameţitor literalmente, profesorul lui Dumnezeu progresând acum până la punctul în care îşi vede în ea scăparea toată. „Renunţă la ce nu vrei şi păstrează doar ce vrei". Ce simplu este evidentul! Şi ce uşor de înfăptuit! Profesorul lui Dumnezeu are nevoie de această perioadă de răgaz. Nu a ajuns încă atât de departe pe cât crede. Dar, când e gata să îşi vadă iar de drum, merge alături de însoţitori puternici. Acum se odihneşte un pic şi şi-i adună înainte de-a merge mai departe. De aici înainte nu va merge singur.

7. Următoarea etapă este într-adevăr „o perioadă de nelinişte". Acum profesorul lui Dumnezeu trebuie să înţeleagă că nu a ştiut de fapt ce are valoare şi ce nu. De fapt, tot ce a învăţat până acum e că nu vrea ce nu are valoare şi că vrea ce are valoare. Dar propria lui triere nu l-a ajutat să înveţe diferenţa dintre ele. Ideea de sacrificiu, atât de esenţială propriului lui sistem de gândire, i-a făcut imposibilă judecata. A crezut că a învăţat să fie dispus, dar vede acum că nu ştie la ce foloseşte disponibilitatea. Iar acum trebuie să atingă o stare care poate să rămână imposibil de atins multă, multă vreme. Trebuie să înveţe să lepede toată judecata şi să ceară doar ce vrea cu adevărat în fiece împrejurare. Dacă nu i s-ar întări cu atâta forţă fiecare pas în direcţia aceasta, i-ar fi extrem de greu!

8. Şi, în final, urmează „o perioadă de realizare". Aici se consolidează învăţarea. Acum, umbrele întrezărite odinioară devin achiziţii solide, pe care se poate conta atât în toate „momentele de criză", cât şi în momentele senine De fapt, seninătatea e rezultatul lor: consecinţa unei învăţături oneste, a consecvenţei în gândire şi a transferului deplin. Aceasta este etapa păcii adevărate, căci aici starea Cerului e reflectată pe deplin. De aici, calea spre Cer este deschisă şi uşoară. De fapt, e chiar aici. Cine s-ar mai „duce" undeva dacă ar avea deja deplină linişte şi pace? Şi cine ar căuta să dea seninătatea pe ceva mai dezirabil? Ce poate fi mai dezirabil decât ea?

II. Onestitate

1. Toate celelalte trăsături ale profesorilor lui Dumnezeu se bazează pe încredere. Odată ce s-a dobândit aceasta, celelalte nu pot să nu urmeze. Numai cei încrezători îşi pot permite să fie oneşti, căci numai ei îi pot vedea valoarea. Onestitatea nu se aplică numai la ce spui. Termenul înseamnă de fapt consecvenţă. Nimic din ce spui nu contrazice ce gândeşti sau faci, niciun gând nu se opune altui gând, nicio faptă nu îţi dezminte vorba şi nicio vorbă nu e în dezacord cu alta. Aşa sunt cei cu adevărat oneşti. La niciun nivel nu sunt în conflict cu ei înşişi. Şi de aceea, le este imposibil să fie în conflict cu ceva sau cineva.

2. Liniştea şi pacea pe care o resimt profesorii avansaţi ai lui Dumnezeu se datorează în mare parte deplinei lor onestităţi. Numai dorinţa de-a amăgi generează o stare de război. Cel concordant cu el însuşi nici nu poate concepe o stare de conflict. Conflictul e rezultatul inevitabil al amăgirii de sine, iar amăgirea de sine e o dovadă a lipsei de onestitate. Pentru un profesor al lui Dumnezeu nu există provocare. Provocarea presupune îndoială, iar încrederea - sprijinul de nădejde al profesorilor lui Dumnezeu - face îndoiala cu neputinţă. De aceea, ei nu pot decât să reuşească. În această privinţă, ca în toate lucrurile, sunt oneşti. Nu pot decât să reuşească, pentru că nu fac niciodată numai voia lor. Ei aleg pentru toată omenirea, pentru toată lumea şi toate lucrurile din ea, pentru neschimbătorul şi neschimbatul mai presus de aparenţe, pentru Fiul lui Dumnezeu şi pentru Creatorul lui. Cum ar putea să nu reuşească? Ei aleg cu deplină onestitate, la fel de siguri de alegerea lor ca de ei înşişi.

III. Toleranţă

1. Profesorii lui Dumnezeu nu judecă. Să judeci înseamnă să fii neonest, căci a judeca înseamnă a-ţi asuma o poziţie pe care nu o ai. Judecata fără amăgire de sine e imposibilă. Judecata presupune că te-ai amăgit în privinţa fraţilor tăi. Şi atunci cum ai putea să nu te amăgeşti în privinţa ta? Judecata presupune lipsa încrederii, iar încrederea rămâne temelia întregului sistem de gândire al profesorului lui Dumnezeu. Dacă o pierde pe aceasta, pierde tot ce-a învăţat. Fără judecată, toate lucrurile sunt la fel de acceptabile, căci cine poate să judece altminteri? Fără judecată, toţi oamenii sunt fraţi, căci cine stă separat? Judecata distruge onestitatea şi sfărâma încrederea. Niciun profesor de-al lui Dumnezeu nu poate să judece, şi să spere a învăţa.

IV. Blândeţe

1. Profesorilor lui Dumnezeu le e cu neputinţă răul. Nici nu pot să facă rău, nici nu li se poate face vreunul. Răul e rezultatul judecăţii. E actul neonest ce vine în urma unui gând neonest. E un verdict de vinovăţie la adresa unui frate, şi deci la adresa propriei persoane. E sfârşitul păcii şi negarea învăţării. Răul demonstrează absenţa programei dumnezeieşti şi înlocuirea ei cu demenţa. Fiecare profesor de-al lui Dumnezeu trebuie să înveţe - chiar de la începutul instruirii lui - că intenţia de-a face rău îi va şterge orice urmă de funcţie din conştienţă. Îl va lăsa confuz, fricos, furios şi suspicios. Şi va face lecţiile Spiritului Sfânt imposibil de învăţat. Iar

Profesorul lui Dumnezeu nu va putea fi auzit deloc, decât de cei ce îşi dau seama că răul nu poate realiza nimic. Din el nu poate ieşi niciun câştig.

2. De aceea, profesorii lui Dumnezeu simt întru totul blânzi. Ei au nevoie de forţa blândeţii, căci tocmai prin ea funcţia mântuirii devine uşoară. Celor ce vor să facă rău, le e de-a dreptul imposibilă. Celor pentru care intenţia de-a face rău nu are înţeles, le este doar firească. Ce altă opţiune are înţeles pentru cei sănătoşi la minte? Cine alege iadul când percepe o cale ce duce la Cer? Şi cine ar alege slăbiciunea ce trebuie să rezulte din intenţia de-a face rău, în locul puterii neabătute, atotcuprinzătoare şi neţărmurite a blândeţii? Puterea profesorilor lui Dumnezeu stă în blândeţea lor, căci au înţeles că gândurile lor de rău nu vin nici de la Fiul lui Dumnezeu, nici de la Creatorul lui. Aşa şi-au unit gândurile cu Cel Care e Sursa lor. Şi, de aceea, voia lor, care mereu a fost a Lui, e liberă a fi ea însăşi.

V. Bucurie

1. Bucuria e rezultatul inevitabil al blândeţii. Blândeţea înseamnă că frica e imposibilă acum, şi ce ar putea să vină să perturbe bucuria? Mâinile deschise ale blândeţii sunt pline mereu. Cei blânzi nu au nicio durere. Nu pot să sufere. De ce să nu fie bucuroşi? Sunt siguri că sunt iubiţi şi ocrotiţi, precis. Bucuria însoţeşte blândeţea cu aceeaşi certitudine cu care mâhnirea însoţeşte atacul. Profesorii lui Dumnezeu au încredere în El. Şi sunt siguri că Profesorul Lui le merge înainte, încredinţându-Se că niciun rău nu poate să ajungă la ei. Îi ţin darurile şi Îi urmează calea, căci Vocea lui Dumnezeu îi îndrumă în toate privinţele. Bucuria e cântecul lor de mulţumire. Iar Cristos îi priveşte din înalt, recunoscător şi El. Are tot atâta nevoie de ei ca ei de El. Ce bucurie să împărtăşeşti scopul mântuirii!

VI. Neapărare

1. Profesorii lui Dumnezeu au învăţat cum să fie simpli. Nu au vise ce trebuie apărate de adevăr. Nu încearcă să se facă pe ei înşişi. Bucuria lor vine din faptul că înţeleg Cine i-a creat. Oare are nevoie de apărare ce-a fost creat de Dumnezeu? Nimeni nu poate deveni profesor avansat al lui Dumnezeu până nu înţelege pe deplin că mecanismele de apărare nu sunt decât ridicole păzitoare de iluzii preasmintite. Cu cât e visul mai grotesc, cu atât mai aprige şi mai puternice par mecanismele de apărare. Dar, când profesorul lui Dumnezeu consimte să privească dincolo de ele, în sfârşit, descoperă că, unde le văzuse, nu era nimic. La început, se lasă doar cu greu dez-amăgit. Dar, pe măsură ce îi sporeşte încrederea, învaţă tot mai repede. Iar, când coboară garda mecanismelor de apărare, nu primejdia vine. Ci siguranţa. Pacea. Bucuria. Şi Dumnezeu.

VII. Generozitate

1. Termenul „generozitate" are o semnificaţie specială pentru profesorul lui Dumnezeu. Nu e semnificaţia obişnuită a cuvântului; de fapt, e o semnificaţie ce trebuie învăţată, şi încă foarte atent. Ca toate celelalte atribute ale profesorilor lui Dumnezeu, şi acesta se bazează în definitiv tot pe încredere, căci - fără încredere -

nimeni nu poate fi generos în adevăratul sens. Pentru lume, generozitatea înseamnă „a da" în sensul de „a ceda". Pentru profesorii lui Dumnezeu, înseamnă a da pentru a păstra. Lucrul aceasta s-a subliniat pe tot parcursul textului şi al culegerii de exerciţii, dar este poate mai străin de gândirea lumii decât multe alte idei din programa cursului nostru. Ciudăţenia sporită a acesteia nu constă decât în uşurinţa cu care se poate vedea că inversează gândirea lumii. În modul cel mai clar posibil şi la cel mai simplu nivel, cuvântul înseamnă exact opusul pentru profesorii lui Dumnezeu şi pentru lume.

2. Profesorul lui Dumnezeu e generos în interesul Sinelui. Acesta nu se referă însă la sinele de care vorbeşte lumea. Profesorul lui Dumnezeu nu vrea ceva ce nu poate să dea la rândul lui, căci îşi dă seama că, prin definiţie, nu ar avea valoare pentru el. *Pentru ce* l-ar vrea? Poate numai să piardă din cauza lui. Nu poate câştiga. De aceea, nu caută ce poate păstra numai pentru el, pentru că asta e garanţia pierderii. Nu vrea să sufere. De ce şi-ar asigura propria-i durere? Dar *vrea* să păstreze - pentru el şi, de aceea, pentru Fiul Lui - toate câte ţin de Dumnezeu. Acestea sunt lucrurile ce îi aparţin. Pe acestea le poate da cu adevărată generozitate protejându-le de-a pururi pentru el însuşi

VIII. Răbdare

1. Cine e sigur de rezultat îşi poate permite să aştepte, şi aşteaptă fără încordare. Răbdarea e ceva firesc pentru profesorul lui Dumnezeu. Tot ce vede e rezultat cert, într-un moment ce îi poate fi încă necunoscut, dar de care nu se îndoieşte. Momentul va fi la fel de potrivit ca răspunsul. Iar lucrul acesta e adevărat în privinţa tuturor lucrurilor ce se întâmplă acum sau în viitor. Trecutul, deopotrivă, nu a cuprins greşeli; nimic ce nu a slujit atât în beneficiul lumii, cât şi într-al cui a părut să i se întâmple. Poate că la vremea aceea nu s-a înţeles. Chiar şi aşa, profesorul lui Dumnezeu este dispus să îşi reconsidere toate deciziile trecute, dacă acestea aduc durere orişicui. Răbdarea e ceva firesc pentru cei ce au încredere. Deoarece sunt siguri de interpretarea ultimă a tuturor lucrurilor din timp, nu le poate stârni frică niciun rezultat din câte s-au văzut deja sau din câte urmează încă să mai vină.

IX. Credinţă

1. Credinţa profesorului lui Dumnezeu se măsoară în funcţie de progresele pe care le-a făcut în privinţa programei. Mai alege unele aspecte ale vieţii la care să aplice ce a învăţat, în timp ce pe altele le ţine la distanţă? Dacă da, progresul lui e limitat, iar încrederea încă nu i s-a stabilit cu fermitate. Credinţa este încrederea profesorului lui Dumnezeu că toate lucrurile vor fi rânduite prin Cuvântul lui Dumnezeu: nu unele, ci toate. În general, credinţa lui se fixează la început doar pe câteva probleme, rămânând atent limitată pentru o vreme. Să renunţi la toate problemele şi să le laşi în seama unui singur Răspuns înseamnă să răstorni complet gândirea lumii. Şi numai asta e credinţă. Numai asta merită să poarte acest nume. Dar merită atins fiece grad, oricât de mic. După cum spune textul, faptul că eşti gata nu înseamnă că şi stăpâneşti.

2. Adevărata credinţă însă nu deviază. Consecventă fiind, e întru totul

onestă. Neabătută fiind, e plină de încredere. Bazată fiind pe neînfricare, e blândă. Certă fiind, e bucuroasă. Şi, încrezătoare fiind, e tolerantă. Credinţa, aşadar, combină în ea celelalte atribute ale profesorilor lui Dumnezeu. Ea implică acceptarea Cuvântului lui Dumnezeu şi a felului în care El Îşi defineşte Fiul. Spre Ele e îndreptată mereu credinţa în adevăratul sens. Spre Ele priveşte, căutând până găseşte. Neapărarea o însoţeşte firesc, iar condiţia ei e bucuria. Şi, odată ce-a găsit, se lasă cu certitudine tihnită pe acel unic ceva căruia i se cuvine credinţa totală.

X. Deschidere mentală

1. Poziţia centrală a deschiderii mentale, poate ultimul din atributele pe care le dobândeşte profesorul lui Dumnezeu, se înţelege uşor când s-a recunoscut legătura pe care o are cu iertarea. Deschiderea mentală vine din lipsa judecăţii. Aşa cum judecata închide mintea, blocând accesul Profesorului lui Dumnezeu, tot aşa deschiderea mentală Îl invită să intre. Aşa cum condamnarea îl judecă pe Fiul lui Dumnezeu şi îl declară rău, tot aşa deschiderea mentală îi permite să fie judecat de Vocea pentru Dumnezeu în numele Său. Aşa cum proiecţia vinovăţiei asupra lui l-ar trimite în iad, tot aşa deschiderea mentală lasă imaginea lui Cristos să se extindă până la el. Numai cei deschişi la minte pot avea pace, pentru că numai ei îi văd raţiunea.

2. Cum iartă cei deschişi la minte? Se desprind de toate lucrurile care ar împiedica iertarea. Au abandonat lumea cu adevărat, şi lasă să li se restituie cu o prospeţime şi o bucurie atât de nemaipomenite, încât nu şi-ar fi putut închipui nicicând o asemenea schimbare. Nimic nu e acum cum era mai înainte. Tot ce părea odinioară şters şi neînsufleţit acum sclipeşte. Şi, mai presus de toate, lucrurile toate sunt bine-venite, căci ameninţarea a trecut. Nu a rămas niciun nor să ascundă faţa lui Cristos. Acum obiectivul e atins. Iertarea e obiectivul final al programei. Ea netezeşte calea pentru ce depăşeşte cu mult toată învăţarea. Programa nu face niciun efort să îşi întreacă obiectivul legitim. Iertarea e singurul ei scop, punctul la care converge, în final, toată învăţarea. Şi acesta e de ajuns.

3. Ai observat, probabil, că lista atributelor profesorilor lui Dumnezeu nu include lucruri care sunt moştenirea Fiului lui Dumnezeu. Termeni ca iubire, nepăcătoşenie, perfecţiune, cunoaştere şi adevăr etern nu apar în contextul acesta. Ar fi cât se poate de nepotriviţi aici. Ce-a dat Dumnezeu depăşeşte într-atât programa noastră, încât învăţarea dispare pur şi simplu în prezenţa ei. Dar, cât timp prezenţa ei rămâne obscură, toată atenţia revine de drept programei noastre. Profesorii lui Dumnezeu au funcţia de-a aduce lumii adevărata învăţare. Sau, mai bine zis, de-a-i aduce dezvăţare, căci asta e „adevărata învăţare" în lume. Profesorilor lui Dumnezeu le e dat să binevestească lumii deplina iertare. Fericiţi sunt ei, căci sunt aducătorii mântuirii.

5. CUM SE REALIZEAZĂ VINDECAREA?

1. Vindecarea implică înţelegerea scopului pe care îl urmăreşte iluzia bolii. Fără aceasta, vindecarea e imposibilă.

I. Scopul perceput al bolii

1. Vindecarea se obţine în clipa în care suferindul nu mai percepe nicio valoare în durere. Cine ar alege să sufere dacă nu ar crede că suferinţa îi aduce ceva, ceva de valoare pentru el? Trebuie să creadă că ea e un preţ mic pentru ceva de o valoare mai mare. Căci boala e o opţiune, o decizie. E alegerea slăbiciunii, în convingerea greşită că ar fi putere. Când se petrece, adevărata putere e considerată o ameninţare şi vindecarea, un pericol. Boala e o metodă, concepută în nebunie, de a-l instala pe Fiul lui Dumnezeu pe tronul Tatălui său. Dumnezeu e văzut în afară, aprig şi puternic, dornic să ţină la El toată puterea. Numai prin moartea Lui poate să Îl învingă Fiul.

2. Şi ce reprezintă vindecarea, potrivit acestei convingeri demente? Ea simbolizează înfrângerea Fiului lui Dumnezeu şi triumful Tatălui său asupra lui. Ea reprezintă sfidarea absolută într-o formă directă pe care Fiul lui Dumnezeu e forţat să o recunoască. Ea întruchipează tot ce vrea să îşi ascundă acesta ca să îşi protejeze „viaţa". Dacă e vindecat, răspunde de propriile-i gânduri. Iar, dacă e răspunzător de propriile-i gânduri, va fi ucis ca să îşi demonstreze cât e de jalnic şi de slab. Dar, dacă îşi alege singur moartea, slăbiciunea lui este puterea lui. Acum şi-a dat ce i-ar da Dumnezeu, şi aşa a uzurpat complet tronul propriului său Creator.

II. Saltul perceptual

1. Vindecarea trebuie să aibă loc în exact aceeaşi proporţie în care se recunoaşte lipsa de valoare a bolii. Nu trebuie decât să spui: „Nu am nimic de câştigat din asta", şi eşti vindecat. Dar, pentru a o spune, trebuie să recunoşti mai întâi nişte adevăruri. În primul rând, e evident că deciziile ţin de minte, nu de trup. Dacă boala nu e decât un mod greşit de-a rezolva o problemă, ea este o decizie. Iar, dacă este o decizie, mintea - si nu trupul — e cea care o ia. Rezistenţa la recunoaşterea acestui fapt este enormă, pentru că existenţa lumii, după cum o percepi tu, depinde de credinţa că trupul e factorul decizional. Termeni ca „instincte", „reflexe" şi altele de felul lor reprezintă încercări de-a înzestra trupul cu motivatori nementali. De fapt, asemenea termeni nu fac decât să constate sau să descrie problema. Nu o rezolvă.

2. La baza vindecării stă acceptarea bolii ca decizie a minţii, în vederea unui scop pentru care foloseşte trupul. Aşa stau lucrurile cu toate formele de vindecare. Un pacient decide că lucrurile stau aşa, şi se însănătoşeşte. Dacă decide împotriva însănătoşirii, nu se va vindeca. Cine e doctorul? Numai mintea pacientului însuşi. Rezultatul va fi ce hotărăşte el să fie. Pare îngrijit de agenţi speciali, dar ei nu fac decât să dea formă propriei lui alegeri. El îi alege să dea formă tangibilă dorinţelor lui. Iar ei asta şi fac, şi nimic altceva. De fapt, nu e nevoie de ei. Pacientul ar putea să se ridice pur şi simplu, fără ajutorul lor, şi să spună: „Nu am nevoie de asta". Nu există formă de boală care nu s-ar vindeca pe loc.

3. Care e singura condiţie pentru acest salt perceptual? Iată care este: recunoaşterea faptului că boala ţine de minte şi că nu are nimic de-a face cu trupul. Ce te „costă" recunoaşterea acestui lucru? Te costă toată lumea pe care o vezi, căci

lumea nu va mai părea să domine mintea niciodată. Căci, cu recunoaşterea acestui lucru, răspunderea îi revine cui îi aparţine: nu lumii, ci celui ce priveşte lumea şi o vede cum nu e. El vede ce alege să vadă. Nici mai mult, nici mai puţin. Lumea nu îi face nimic. Doar a crezut că îi face ceva. Şi nici el nu îi face nimic lumii, pentru că s-a înşelat în privinţa ei. Iată unde stă, deopotrivă, eliberarea de vinovăţie şi de boală, căci sunt acelaşi lucru. Dar, pentru a accepta această eliberare, insignifianţa trupului trebuie să fie o idee acceptabilă.

4. Cu ideea aceasta, durerea dispare pentru totdeauna. Dar cu ideea aceasta dispare şi toată confuzia în privinţa creaţiei. Nu e oare o consecinţă inevitabilă? Pune cauza şi efectul în adevărata lor succesiune într-o singură privinţă, şi învăţătura se va generaliza şi va transforma lumea. Valoarea de transfer a unei singure idei adevărate nu are nici limită, nici capăt. Rezultatul final al acestei lecţii e reamintirea lui Dumnezeu. Ce mai înseamnă acum vinovăţia, boala, durerea, dezastrul şi toată suferinţa? Neavând rost, dispar. Şi, odată cu ele, dispar şi toate efectele pe care au părut să le cauzeze. Cauza şi efectul nu fac decât să reproducă întocmai procesul de creaţie. Văzute în perspectiva lor corectă, fără distorsiuni şi fără frică, ele restabilesc Cerul.

III. Funcţia profesorului lui Dumnezeu

1. Dacă pacientul trebuie să îşi schimbe mentalitatea pentru a se vindeca, ce face profesorul lui Dumnezeu? Poate să schimbe mentalitatea pacientului în locul lui? Sigur că nu. Pentru cei dispuşi deja să îşi schimbe mentalitatea, el nu are altă funcţie decât să se bucure cu ei, căci au devenit profesori ai lui Dumnezeu alături de el. El are însă o funcţie mai concretă în cazul celor ce nu înţeleg ce este vindecarea. Aceşti pacienţi nu îşi dau seama că au ales boala, dimpotrivă, ei cred că boala i-a ales pe ei. Şi nu sunt deschişi la minte în privinţa acestei chestiuni. Trupul le spune ce să facă, iar ei se supun. Nu au idee cât de dement este acest concept. Dacă ar bănui cât este de dement, ar fi vindecaţi. Dar nu bănuiesc nimic. Pentru ei, separarea este cât se poate de reală.

2. La ei vin profesorii lui Dumnezeu, să reprezinte o altă alegere, de care pur şi simplu au uitat. Simpla prezenţă a unui profesor de-al lui Dumnezeu îi ajută să îşi amintească. Gândurile lui cer dreptul de-a pune sub semnul întrebării ce a luat de bun pacientul. Ca mesageri ai lui Dumnezeu, profesorii Lui sunt simbolurile mântuirii. Ei îi cer pacientului să îl ierte pe Fiul lui Dumnezeu în propriul lui Nume. Ei reprezintă Alternativa. Cu Cuvântul lui Dumnezeu în minte, ei vin cu binecuvântări, nu să îi vindece pe bolnavi, ci să le amintească remediul pe care li l-a dat deja Dumnezeu. Nu mâinile lor vindecă. Nu vocea lor rosteşte Cuvântul lui Dumnezeu. Pur şi simplu, ei dau ce li s-a dat. Îşi strigă fraţii, cu multă blândeţe, să îşi întoarcă faţa de la moarte: „Priveşte, Fiul lui Dumnezeu, ce îţi poate oferi viaţa. Vrei să alegi boală în schimb?"

3. Profesorii avansaţi ai lui Dumnezeu nu iau în seamă niciodată formele bolii în care crede fratele lor. Să le ia în seamă ar însemna să uite că au toate acelaşi scop şi, de aceea, nu sunt realmente diferite. Ei caută Vocea lui Dumnezeu în fratele acesta care vrea să se amăgească într-atât, încât să creadă că Fiul lui Dumnezeu poate să sufere. Şi îi amintesc că nu el s-a făcut şi că nu poate să nu rămână aşa cum l-a creat Dumnezeu. Ei recunosc că iluziile nu pot avea niciun efect. Adevărul din minţile lor se întinde până la adevărul din minţile fraţilor lor, ca iluziile să nu fie întărite. Aşa sunt aduse la adevăr, nu adevărul e adus la ele. Aşa

sunt spulberate, nu prin voia altuia, ci prin unirea singurei Voinţe cu ea însăşi. Aceasta este funcţia profesorilor lui Dumnezeu: să nu vadă nicio voie separată de a lor, şi nici pe a lor separată de-a lui Dumnezeu.

6. VINDECAREA ESTE CERTĂ?

1. Vindecarea e întotdeauna certă. E imposibil să laşi iluziile să fie aduse la adevăr, şi să păstrezi iluziile. Adevărul demonstrează că iluziile nu au valoare. Profesorul lui Dumnezeu şi-a văzut corecţia propriilor greşeli în mintea pacientului, recunoscând-o drept ce este. Odată ce-a acceptat Ispăşirea pentru el însuşi, a acceptat-o şi pentru pacient. Dar ce se întâmplă dacă pacientul foloseşte boala ca mod de viaţă, crezând că vindecarea e calea spre moarte? În cazul acesta, o vindecare bruscă ar putea precipita o depresie intensă şi o senzaţie de pierdere atât de profundă, încât pacientul e în stare să încerce chiar să se distrugă. Neavând pentru ce să trăiască, se poate să îşi ceară moartea. Vindecarea trebuie să aştepte, pentru protecţia lui.

2. Vindecarea va sta mereu deoparte când e privită ca ameninţare. În clipa în care e bine-venită, e prezentă. Unde s-a dat vindecare, se va şi primi. Şi ce e timpul pe lângă darurile lui Dumnezeu? Ne-am referit de multe ori în text la vistieria cu comori acumulate în egală măsură pentru cel ce dă şi cel ce primeşte darurile lui Dumnezeu. Niciunul nu se pierde, căci nu pot decât să sporească. Niciun profesor de-al lui Dumnezeu nu trebuie să se simtă dezamăgit dacă a oferit vindecare şi nu pare să se fi primit. Nu e la latitudinea lui să judece când ar trebui să i se accepte darul. Să fie sigur că a fost primit şi să aibă încredere că va fi acceptat când se va recunoaşte ca binecuvântare, şi nu ca blestem.

3. Nu e funcţia profesorilor lui Dumnezeu să evalueze rezultatul darurilor lor. Funcţia lor e doar să le dea. Odată ce au făcut-o, au dat şi rezultatul, căci acesta face parte din dar. Nimeni nu poate dărui dacă e preocupat de rezultatul dăruirii. Ar fi o limitare a dăruirii înseşi, şi nu ar rămâne nici cel ce dă cu darul, nici cel care primeşte. Încrederea este o parte esenţială a dăruirii; de fapt, e partea care face posibilă împărtăşirea, partea care garantează că cel ce dă nu va avea de pierdut, ci doar de câştigat. Oare cine dă un dar şi rămâne apoi cu darul, să fie sigur că se foloseşte după cum crede nimerit cel ce l-a dat? Asta nu e dăruire, ci încătuşare.

4. Tocmai renunţarea la toată grija în privinţa darului îl face să fie dăruit cu adevărat. Şi tocmai încrederea face posibilă adevărata dăruire. Vindecarea este schimbarea mentalităţii pe care Spiritul Sfânt din mintea pacientului o caută pentru el. Şi tocmai Spiritul Sfânt din mintea celui care dă e Cel Ce îi dă darul . Cum să se piardă? Cum să fie ineficace? Cum să fie irosit? Vistieria lui Dumnezeu nu poate fi goală niciodată. Iar, dacă lipseşte un singur dar, nu ar fi plină. Dar plinătatea ei e garantată de Dumnezeu. Ce griji poate să aibă atunci, un profesor de-al lui Dumnezeu de soarta darurilor sale? Când Dumnezeu Îi dă lui Dumnezeu, cine - în acest schimb sfânt - poate primi mai puţin decât totul?

7. VINDECAREA TREBUIE REPETATĂ?

1. Întrebarea îşi răspunde singură de fapt. Vindecarea nu poate fi repetată. Dacă pacientul este vindecat, ce mai rămâne atunci de vindecat în el? Iar, dacă vindecarea este certă, după cum am spus deja că e, ce mai e de repetat? Pentru profesorul lui Dumnezeu, a rămâne preocupat de rezultatul vindecării înseamnă a limita vindecarea. Iar acum, chiar mintea profesorului lui Dumnezeu are nevoie să se vindece. Şi tocmai asta trebuie să faciliteze el. El e acum pacientul, şi trebuie să se considere aşa. A făcut o greşeală şi trebuie să fie dispus să îşi schimbe mentalitatea în privinţa ei. I-a lipsit încrederea ce face posibilă dăruirea adevărată şi nu a primit, prin urmare, foloasele propriului său dar.

2. De câte ori a încercat să fie un canal de vindecare, profesorul lui Dumnezeu a reuşit. Dacă e tentat să se îndoiască de acest lucru, să nu îşi repete efortul precedent. Acesta a fost deja maxim, pentru că Spiritul Sfânt l-a acceptat aşa şi tot aşa l-a folosit. Acum, profesorul lui Dumnezeu are de urmat o singură direcţie, trebuie să îşi folosească raţiunea să îşi spună că şi-a dat problema Celui Ce nu poate da greş, şi trebuie să recunoască că propria lui incertitudine nu e iubire, ci frică, şi ură deci. Poziţia lui a devenit astfel inconsistentă, căci îi oferă ură cui i-a oferit iubire. Aşa ceva e imposibil. Odată ce a oferit iubire, se poate primi numai iubire.

3. Iată în ce trebuie să se încreadă profesorul lui Dumnezeu. Iată ce se înţelege de fapt prin afirmaţia că singura răspundere a făcătorului de miracole e să accepte Ispăşirea pentru el. Profesorul lui Dumnezeu e un făcător de miracole pentru că dă darurile pe care le-a primit. Dar trebuie să le accepte mai întâi. Nu trebuie să facă mai mult, şi nici nu poate să facă mai mult. Acceptând vindecarea, poate să o dea. Dacă se îndoieşte de acest lucru, să îşi aducă aminte Cine a dat darul şi Cine l-a primit. Aşa i se corectează îndoiala. A crezut că darurile lui Dumnezeu pot fi luate înapoi. Asta a fost o greşeală, dar nu şi una cu care să rămână. Aşa că profesorul lui Dumnezeu poate doar să o recunoască drept ce e şi să o lase să îi fie corectată.

4. Una dintre tentaţiile cel mai greu de recunoscut este aceea că a te îndoi de o vindecare din cauza aparentei persistenţe a simptomelor e o eroare sub forma lipsei de încredere. Ca atare, este un atac. Pare, de obicei, să fie tocmai invers. Pare lipsit de logică, la început, să ţi se spună că persistenţa grijii este un atac. Ca aspect, are toate aparenţele iubirii. Dar iubirea fără încredere e cu neputinţă, iar îndoiala şi încrederea nu pot coexista. Iar ura trebuie să fie opusul iubirii, indiferent ce formă ia. Nu te îndoi de dar, şi îţi va fi imposibil să te îndoieşti de rezultat. Asta e certitudinea care le dă profesorilor lui Dumnezeu putinţa de-a fi făcători de miracole, căci şi-au pus încrederea în El.

5. La baza îndoielii de rezultatul unei probleme date spre soluţionare Profesorului lui Dumnezeu stă întotdeauna îndoiala de sine. Iar aceasta implică, negreşit, că încrederea s-a pus într-un sine iluzoriu, căci numai un sine ca acesta poate fi pus la îndoială. Iluzia aceasta poate lua multe forme. Poate e o frică de slăbiciune şi de vulnerabilitate. Poate e o frică de eşec şi de ruşinea asociată unei senzaţii de inadecvare. Poate e o jenă vinovată ce izvorăşte dintr-o falsă umilinţă. Forma greşelii nu e importantă. Ce e important e doar recunoaşterea unei greşeli ca greşeală.

6. Greşeala e întotdeauna o formă de preocupare de sine soldată cu excluderea pacientului. E nerecunoaşterea lui ca parte a Sinelui, reprezentând deci

o confuzie de identitate. Conflictul despre ce eşti ţi-a intrat în minte şi ai ajuns să te înşeli în privinţa ta. Şi te înşeli în privinţa ta pentru că ai negat Sursa creaţiei tale. Dacă oferi numai vindecare, nu te poţi îndoi. Dacă vrei cu adevărat rezolvarea problemei, nu te poţi îndoi. Dacă eşti sigur care e problema, nu te poţi îndoi. Îndoiala e rezultatul unor dorinţe conflictuale. Fii sigur de ce vrei, şi îndoiala devine imposibilă.

8. CUM SE POATE EVITA PERCEPEREA UNEI ORDINI A DIFICULTĂŢILOR?

1. Credinţa într-o ordine a dificultăţilor stă la baza percepţiei lumii Ea se bazează pe diferenţe; pe fundal neregulat şi prim-plan labil, pe înălţimi inegale şi mărimi diverse, pe grade variabile de întuneric şi lumină, şi pe mii de contraste în care fiecare lucru văzut e în competiţie cu fiecare altul pentru a fi recunoscut. Un obiect mai mare îl pune în umbră pe unul mai mic. Un lucru mai strălucitor distrage atenţia de la un altul cu o mai mică intensitate de atracţie. Şi o idee mai ameninţătoare, sau una considerată mai de dorit după standardele lumii, dă peste cap tot echilibrul mental, Ce văd ochii trupului e numai conflict. Nu recurge la ei pentru pace şi înţelegere.

2. Iluziile sunt întotdeauna iluzii de diferenţe. Cum ar putea să fie altfel? Prin definiţie, o iluzie este o încercare de-a face o realitate din ceva considerat de maximă importanţă, dar recunoscut ca neadevărat. Mintea caută, de aceea, să îl facă adevărat din intensitatea dorinţei de-a şi-l însuşi. Iluziile sunt parodii ale creaţiei; încercări de-a conferi adevăr minciunilor. Considerând adevărul inacceptabil, mintea se revoltă împotriva adevărului şi îşi dă iluzia biruinţei. Considerând sănătatea o povară, se retrage în vise febrile. Şi, in aceste vise, mintea e separată, diferită de alte minţi, cu diferite interese numai ale ei şi cu putinţa de-a-şi satisface nevoile pe socoteala altora.

3. De unde vin toate aceste diferenţe? Sigur, par să fie în lumea din afară. Dar este cert că mintea e cea care judecă ce văd ochii. Mintea e cea care interpretează mesajele ochilor şi le dă „înţeles". Iar acest înţeles nu există nicidecum în lumea din afară. Ce se vede ca „realitate" este, pur şi simplu, ce preferă mintea. Ea îşi proiectează în afară ierarhia de valori şi apoi trimite ochii trupului să o găsească. Ochii trupului nu vor vedea niciodată decât prin diferenţe. Dar percepţia nu se bazează pe mesajele aduse de ei. Numai mintea evaluează mesajele lor, aşa că numai mintea răspunde de vedere. Ea singură decide dacă ce se vede e real sau iluzoriu, dorit sau nedorit, plăcut sau dureros.

4. Erorile de percepţie survin tocmai în activităţile de triere şi categorisire ale minţii. Tocmai aici trebuie efectuată corecţia. Mintea clasifică ce îi aduc ochii trupului în funcţie de valorile ei preconcepute, judecând unde se potriveşte cel mai bine fiecare informaţie senzorială. Ce bază ar putea fi mai greşită decât asta? Nerecunoscându-se pe sine, şi-a cerut sie înseşi să îşi dea ce va fi numai bun să intre în aceste categorii. Şi odată ce-a făcut-o, conchide că respectivele categorii trebuie să fie adevărate. Pe asta se bazează judecarea tuturor diferenţelor, pentru că de asta depind judecăţile lumii. Oare se poate conta în vreo privinţă pe acest „raţionament" confuz şi lipsit de orice sens?

5. Vindecarea nu poate avea o ordine a dificultăţii pur şi simplu pentru că toată boala e o iluzie. Oare e mai greu de spulberat credinţa dementului într-o

halucinaţie mai mare decât într-una mai mică? Va accepta mai repede irealitatea unei voci mai tari pe care o aude decât a uneia mai slabe? Va alunga cu mai multă uşurinţă un gând şoptit ce îi cere să ucidă decât unul răcnit? Şi credibilitatea pe care o au, în percepţia lui, dracii pe care îi vede e afectată oare de numărul furcilor pe care le au în mâini? Mintea lui le-a categorisit reale chiar pe toate, aşa că toate sunt reale pentru el. Când îşi dă seama că toate sunt iluzii, vor dispărea. La fel şi cu vindecarea. Proprietăţile iluziilor care par să le facă diferite sunt irelevante de fapt, căci proprietăţile lor sunt la fel de iluzorii ca ele.

6. Ochii trupului vor continua să vadă diferenţe. Dar mintea care s-a lăsat să fie vindecată nu le va mai confirma. Vor fi unii ce par „mai bolnavi" decât alţii, iar ochii trupului vor raporta aparenţele schimbate ale acestora ca mai înainte. Dar mintea vindecată le va pune pe toate într-o singură categorie: irealităţi. Acesta e darul Profesorului ei: înţelegerea faptului că numai două categorii au înţeles în trierea mesajelor pe care le primeşte mintea din ce pare a fi lumea exterioară. Şi, din acestea două, numai una e reală. Aşa cum realitatea e reală întru totul, independent de mărime, formă, timp şi loc - căci nu pot să existe diferenţe în cadrul ei -, tot aşa şi între iluzii nu sunt deosebiri. Singurul răspuns la orice fel de boală este vindecarea. Singurul răspuns la toate iluziile este adevărul.

9. SE IMPUN SCHIMBĂRI IN VIAŢA PROFESORILOR LUI DUMNEZEU?

1. Schimbări se impun în *minţile* profesorilor lui Dumnezeu. Acestea pot să implice sau să nu implice schimbări în situaţia exterioară. Aminteşte-ţi că nimeni nu e acolo unde e din întâmplare, iar întâmplarea nu joacă niciun rol în planul dumnezeiesc. E foarte improbabil ca schimbările de atitudine să nu constituie primul pas în instruirea proaspătului profesor al lui Dumnezeu. Nu există însă un tipar prestabilit, din moment ce instruirea e întotdeauna foarte individualizată. Sunt unii care sunt chemaţi să îşi schimbe viaţa aproape imediat, dar acestea sunt, în general, cazuri speciale. Marea majoritate primesc un program de instruire cu desfăşurare lentă, în care se corectează cât mai multe greşeli anterioare. Relaţiile, mai ales, trebuit percepute corect, şi trebuie înlăturate toate pietrele unghiulare ale neiertării. Altfel, rămâne o bază pe care vechiul sistem de gândire poate reveni.

2. Pe măsură ce progresează în instruire, profesorul lui Dumnezeu învaţă o singură lecţie tot mai temeinic. Nu îşi mai ia deciziile proprii, ci Îi cere Profesorului său răspunsul, şi pe acesta îl urmează ca ghid de conduită. Lucrul acesta devine tot mai uşor, pe măsură ce profesorul lui Dumnezeu învaţă să renunţe la propria lui judecată. Renunţarea la judecată, premisa evidentă pentru a auzi Vocea lui Dumnezeu, e de obicei un proces destul de lent, nu pentru că este dificil, ci pentru că poate fi perceput ca o insultă personală. Instruirea pe care o oferă lumea urmăreşte atingerea unui obiectiv direct opus obiectivului programei noastre. Lumea instruieşte în vederea bizuirii pe propria judecată ca şi criteriu de maturitate şi putere. Programa noastră instruieşte în vederea renunţării la judecată ca şi condiţie necesară a mântuirii.

10. CUM SE RENUNŢĂ LA JUDECATĂ?

1. Judecata, ca alte mecanisme prin care se menţine lumea iluziilor este greşit înţeleasă de lume. De fapt, e confundată cu înţelepciunea şi se substituie adevărului. În felul în care foloseşte lumea termenul, un individ este capabil atât de judecată „bună", cât şi „rea", iar educaţia lui ţinteşte să o întărească pe cea dintâi şi să o reducă la minimum pe cea de-a doua. Şi totuşi, se face considerabil de multă confuzie în privinţa înţelesului acestor categorii. Ce este pentru unul o judecată „bună" pentru altul e o judecată „rea". În plus, chiar şi aceeaşi persoană clasifică aceeaşi faptă o dată ca dovadă de judecată „bună" şi, altă dată, ca dovadă de judecată „rea". Şi nu se pot preda criterii consecvente pentru determinarea acestor categorii. În orice moment, studentul poate să nu fie de acord cu ce spune despre ele aşa-zisul lui profesor, iar profesorul însuşi poate fi inconsecvent în ce crede. Judecata „bună", în termenii aceştia, nu înseamnă nimic. Şi nici cea „rea".

2. E necesar ca profesorul lui Dumnezeu să îşi dea seama, nu că nu trebuie să judece, ci că nu poate. Renunţând la judecată, renunţă doar la ce nu a avut. Renunţă la o iluzie; sau, mai bine spus, are iluzia că renunţă. De fapt, nu a făcut decât să devină mai onest. Recunoscând că i-a fost mereu imposibil să judece, nu mai încearcă să o facă. Nu e vorba de un sacrificiu. Dimpotrivă, se pune într-o postură în care judecata poate avea loc *prin* el, şi nu *de către* el. Iar această judecată nu e nici „rea", nici „bună". E singura judecată ce există şi este numai una: „Fiul lui Dumnezeu este nevinovat, iar păcatul nu există".

3. Obiectivul programei noastre, spre deosebire de ce urmăreşte învăţarea lumii, e recunoaşterea că judecata în sens obişnuit este cu neputinţă. Asta nu e o opinie, ci un fapt. Ca să judeci ceva cum trebuie, ar trebui să fii pe deplin conştient de o serie inimaginabil de vastă de lucruri - trecute, prezente şi viitoare. Ar trebui să recunoşti dinainte toate efectele judecăţilor tale asupra tuturor fiinţelor şi lucrurilor implicate în ele în orice fel. Şi ar trebui să fii sigur că nu ai distorsiuni de percepţie, ca judecata să îţi fie întru totul dreaptă in privinţa tuturor celor pe care cade acum şi în viitor. Cine e în măsură să facă aşa ceva? Cine ar pretinde asta despre sine însuşi, altfel decât în iluzii de grandoare?

4. Adu-ţi aminte de câte ori ai crezut că ai toate „datele" necesare pentru judecată, şi cum te-ai mai înşelat! Există oare cineva care sa nu fi avut această experienţă? Oare ai idee de câte ori doar ai crezut că ai dreptate, fără să îţi dai seama vreodată că te-ai înşelat? De ce ţi-ai alege o bază atât de arbitrară pentru a lua decizii? Înţelepciunea nu e judecată, ci renunţarea la judecată. Mai emite, atunci, o singură judecată. Următoarea: există Cineva cu tine a Cărui judecată e perfectă. El are toate datele - trecute, prezente şi viitoare. Cunoaşte toate efectele judecăţii Sale asupra tuturor fiinţelor şi lucrurilor implicate în orice fel. Şi e cât se poate de drept cu fiecare, pentru că nu are distorsiuni de percepţie.

5. De aceea, debarasează-te de judecată, nu cu regret, ci răsuflând recunoscător. Eşti liber acum de o povară atât de mare, încât sub greutatea ei nu ai putut decât să te clatini şi să cazi. Şi nu a fost decât iluzie. Nimic altceva. Acum, profesorul lui Dumnezeu se poate ridica despovărat şi îşi poate continua drumul cu lejeritate. Dar nu e singurul folos pe care să îl fi dobândit. I-a dispărut senzaţia de grijă, căci nu are niciuna. A dat-o, odată cu judecata. S-a dat pe el Celui în a Cărui judecată a ales acum să se încreadă, în loc de-a lui. Acum nu face greşeli. Căci Călăuza lui e sigură. Şi, unde venea el să judece, vine acum să binecuvânteze. Unde râde acum, venea înainte să plângă.

6. Nu e greu să renunţi la judecată. Dar e extrem de greu să încerci să o ţii. Profesorul lui Dumnezeu se debarasează fericit de ea în clipa în care recunoaşte cât îl costă. Toată urâţenia pe care o vede în jur e consecinţa ei. Toată durerea pe care o priveşte e rezultatul ei. Toată singurătatea şi toată senzaţia pierderii, a trecerii timpului şi a deznădejdii crescânde, a disperării insuportabile şi a fricii de moarte - toate acestea au venit din ea. El ştie acum că aceste lucruri nu trebuie să fie. Niciunul nu e adevărat. Căci a renunţat la cauza lor, iar ele, nefiind decât efectele alegerii lui greşite, s-au desprins de el. Profesorul lui Dumnezeu, pasul acesta îţi va aduce pace. Poate să îţi fie greu să nu vrei altceva?

11. CUM E POSIBILĂ PACEA ÎN LUMEA ACEASTA?

1. E o întrebare pe care trebuie să şi-o pună fiecare. Fireşte, pacea pare să fie imposibilă aici. Şi totuşi, Cuvântul lui Dumnezeu promite alte lucruri care par imposibile, pe lângă acesta. Cuvântul Lui a promis pace. A mai promis că nu există moarte, că învierea trebuie să aibă loc şi că renaşterea e moştenirea omului. Lumea pe care o vezi nu poate fi lumea pe care o iubeşte Dumnezeu, şi totuşi, Cuvântul Lui ne asigură că El iubeşte lumea. Cuvântul lui Dumnezeu a promis că pacea e posibilă aici, iar ce promite El nu poate să fie imposibil. Dar e adevărat că lumea trebuie privită altfel, dacă e să se accepte promisiunile Lui. Ce este lumea e doar un fapt. Nu poţi alege ce să fie. Dar poţi alege cum să o vezi. De fapt, chiar *trebuie* să alegi.

2. Să revenim la problema judecăţii. De data aceasta, întreabă-te ce are o mai mare probabilitate de adevăr: judecata ta sau Cuvântul lui Dumnezeu. Căci ele spun lucruri diferite despre lume şi lucruri atât de opuse, încât nu are sens să încerci să le reconciliezi. Dumnezeu oferă lumii mântuire; judecata ta vrea să o condamne. Dumnezeu spune că nu există moarte; judecata ta nu vede decât în moarte inevitabilul sfârşit al vieţii. Cuvântul lui Dumnezeu te asigură că El iubeşte lumea; judecata ta spune că e ceva de neiubit. Cine are dreptate? Căci unul dintre voi nu are. Aşa şi trebuie să fie.

3. După cum explică textul, Spiritul Sfânt este Răspunsul la toate problemele pe care le-ai făurit. Aceste probleme nu sunt reale, dar asta nu e ceva comprehensibil pentru cei ce cred în ele. Şi fiecare crede în ce şi-a făurit, căci tocmai crezându-le le-a făurit. În situaţia aceasta ciudată şi paradoxală - fără înţeles şi fără sens, dar din care nu pare posibilă nicio ieşire -, Dumnezeu Şi-a trimis Judecata să îi răspundă alei tale. Cu blândeţe, Judecata Lui o substituie pe-a ta. Şi, prin această substituire, incomprehensibilul e preschimbat în comprehensibil. Cum e posibilă pacea în lumea aceasta? În judecata ta nu e posibilă şi nicicând nu poate fi. Dar, în Judecata Lui, ce se reflectă aici, e numai pace.

4. Pacea le e cu neputinţă celor ce au războiul în priviri. Pacea le e inevitabilă celor ce oferă pace. Atunci, ce uşor se scapă de judecata pe care o ai asupra lumii! Nu lumea face pacea să pară imposibilă. Imposibilă e lumea pe care o vezi. Dar Judecata lui Dumnezeu asupra acestei lumi sucite a izbăvit-o şi a făcut-o aptă să primească bucuroasă pacea. Iar pacea se pogoară asupra ei ca răspuns voios. Acum, locul păcii e aici, căci a intrat un Gând dumnezeiesc. Ce altceva decât un Gând dumnezeiesc preface iadul în Cer pur şi simplu fiind ce este? Pământul se închină în faţa Prezenţei lui pline de graţie, iar el se apleacă drept răspuns, să îl

ridice înapoi. Acum, întrebarea este alta. Nu mai este: „E posibilă pacea în lumea aceasta?" ci: „Nu e imposibil ca pacea să lipsească de aici?"

12. DE CÂŢI PROFESORI DE-AI LUI DUMNEZEU ESTE NEVOIE PENTRU MÂNTUIREA LUMII?

1. Răspunsul la această întrebare este - unu. E de ajuns un singur profesor absolut perfect, a cărui învăţare s-a încheiat. Acesta, sfinţit şi izbăvit, devine Sinele Care e Fiul lui Dumnezeu. Cel ce a fost mereu întru totul spirit nu se mai vede acum ca trup, şi nici măcar ca într-un trup. El este, de aceea, fără limite. Şi, fără limite fiind, gândurile lui se unesc cu ale lui Dumnezeu în vecii vecilor. Percepţia lui de sine se bazează pe Judecata lui Dumnezeu, nu pe a lui. El împărtăşeşte astfel Voia lui Dumnezeu şi Îi aduce Gândurile la minţi încă delirante. El e de-a pururi una, fiind cum l-a creat Dumnezeu. L-a acceptat pe Cristos şi este mântuit.

2. Aşa devine fiul omului Fiul lui Dumnezeu. Nu este realmente o schimbare, ci o schimbare de mentalitate. Nimic nu se schimbă în exterior, dar tot ce e interior reflectă acum numai Iubirea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mai poate fi temut, căci mintea nu mai vede motive de pedeapsă. Profesorii lui Dumnezeu par să fie mulţi pentru că asta e nevoia lumii. Dar, uniţi fiind în vederea unui singur scop - un scop pe care îl împărtăşesc cu Dumnezeu -, cum ar putea să fie separaţi unul de altul? Ce contează dacă apar, atunci, sub multe forme? Minţile lor sunt una; unirea lor este deplină. Iar Dumnezeu lucrează acum prin ei ca unitate, căci asta chiar şi sunt.

3. De ce e necesară iluzia mulţimii? Numai pentru că realitatea nu e ceva de înţeles pentru cine delirează. Numai foarte puţini pot auzi Vocea lui Dumnezeu, şi chiar şi ei nu Îi pot comunica mesajele direct prin Spiritul care le-a dat. Au nevoie de un mediu prin care comunicarea să le devină cu putinţă celor ce nu îşi dau seama că sunt spirit. Un trup pe care îl pot vedea. O voce pe care o înţeleg şi o ascultă, fără frica de care s-ar ciocni în ei adevărul. Nu uita că adevărul poate veni numai unde e primit fără frică. De aceea, profesorii lui Dumnezeu au nevoie de un trup, căci unitatea lor nu poate fi recunoscută direct.

4. Dar ce face din ei profesorii lui Dumnezeu e faptul că recunosc rostul adecvat al trupului. Pe măsură ce avansează în profesia lor, devin tot mai siguri că funcţia trupului e doar aceea de-a lăsa Vocea lui Dumnezeu să vorbească prin el urechilor umane. Iar aceste urechi vor duce, în mintea celui ce aude, mesaje care nu sunt din lumea aceasta şi pe care mintea le va înţelege datorită Sursei lor. Din această înţelegere va veni recunoaşterea - în acest nou profesor al lui Dumnezeu - a adevăratului rost al trupului, singurul folos pe care îl au cu adevărat. Această lecţie e de ajuns să lase gândul unităţii să pătrundă, şi ce e una va fi recunoscut ca atare. Profesorii lui Dumnezeu par să împărtăşească iluzia separării, dar - datorită scopului în care folosesc trupul - ei nu cred în iluzie în ciuda aparenţelor.

5. Lecţia principală e mereu aceasta: trupul va deveni pentru tine lucrul pentru care îl foloseşti. Foloseşte-l pentru păcat sau pentru atac, care e acelaşi lucru cu păcatul, şi îl vei vedea păcătos. Deoarece e păcătos, e slab şi, slab fiind, suferă şi moare. Foloseşte-l să aduci Cuvântul lui Dumnezeu celor care nu îl au, şi trupul devine sfânt. Deoarece e sfânt, nu poate fi bolnav şi nici nu poate să moară. Când nu mai e util, e lăsat deoparte şi asta-i tot. Mintea ia decizia aceasta, după

cum ia toate deciziile responsabile de starea trupului. Dar profesorul lui Dumnezeu nu ia decizia aceasta singur. Ar însemna să dea trupului un alt rost decât cel care îl ţine sfânt. Vocea lui Dumnezeu îi va spune când şi-a îndeplinit rolul, tot aşa cum îi spune şi care îi este funcţia. El nu suferă nici mergând, nici rămânând. Boala îi este acum cu neputinţă.

6. Unitatea şi boala nu pot coexista. Profesorii lui Dumnezeu aleg să se uite un timp la vise. E o decizie conştientă. Căci au învăţat că toate deciziile se iau conştient, conştientizându-le pe deplin consecinţele. Visul spune altfel, dar cine îşi mai pune credinţa în vise odată ce le-a recunoscut drept ce sunt? Conştientizarea visării este adevărata funcţie a profesorilor lui Dumnezeu. Ei se uită cum merg şi vin figurile din vis, cum se transformă şi se schimbă, cum suferă şi mor. Dar nu sunt amăgiţi de ce văd. Ei recunosc că a vedea o figură din vis ca bolnavă şi separată nu e mai real decât a o considera sănătoasă şi frumoasă. Dar unitatea nu e ceva ce ţine de vise. Şi tocmai asta recunosc profesorii lui Dumnezeu că stă în spatele visului, dincolo de toate aparenţele, şi totuşi, negreşit a lor.

13. CARE E ADEVĂRATUL ÎNŢELES AL SACRIFICIULUI?

1. Deşi în realitate termenul de sacrificiu e absolut lipsit de înţeles, el are înţeles în lume. Ca toate lucrurile din lume, înţelesul lui e temporar şi se va stinge, până la urmă, în nimicul din care a venit, când nu va mai avea niciun folos. Acum, adevăratul lui înţeles este o lecţie. Ca toate lecţiile, şi aceasta e o iluzie, căci în realitate nu e nimic de învăţat. Dar iluzia aceasta trebuie înlocuită cu un instrument corectiv: o altă iluzie ce o înlocuieşte pe prima, în aşa fel încât să dispară amândouă în final. Prima iluzie, care trebuie înlăturată înainte de-a putea prinde rădăcini un alt sistem de gândire, este aceea că e un sacrificiu să renunţi la lucrurile acestei lumi. Ce altceva ar putea fi decât o iluzie, din moment ce însăşi lumea aceasta nu e nimic mai mult?

2. Cere multă învăţătură atât să îţi dai seama, cât şi să accepţi că lumea nu are nimic de dat. Ce poate să însemne sacrificarea nimicului? Nu poate să însemne că ai mai puţin din cauza ei. Nu există sacrificiu în termenii lumii care să nu implice trupul. Gândeşte-te un pic ce numeşte lumea sacrificiu. Putere, faimă, bani, plăcere fizică - cine e „eroul" căruia îi aparţin toate aceste lucruri? Pot să însemne ceva decât pentru un trup? Dar un trup nu poate evalua. Căutând astfel de lucruri, mintea se asociază cu trupul, făcându-şi obscură propria Identitate şi pierzând din vedere ce este cu adevărat.

3. Odată ce a apărut confuzia aceasta, minţii îi devine imposibil să înţeleagă că toate „plăcerile" lumii nu sunt nimic. Dar ce sacrificiu implică asta - şi este chiar un sacrificiu! Mintea s-a condamnat acum să caute fără să găsească, să fie veşnic nesatisfăcută şi nemulţumită, să nu ştie ce vrea să găsească de fapt. Cine poate evita această condamnare de sine? Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu ar putea să o evite. Căci condamnarea de sine e o decizie în privinţa identităţii, şi nimeni nu pune la îndoială ce se consideră a fi. Poate pune la îndoială totul, dar nu şi asta.

4. Profesorii lui Dumnezeu nu pot să îşi regrete renunţarea la plăcerile lumii. Oare e un sacrificiu să renunţi la durere? Ii displace oare unui adult să renunţe la nişte jucării pentru copii? Oare mai tânjeşte să vadă abatorul privirea

celui care a întrezărit deja faţa lui Cristos? Niciunul dintre cei ce au scăpat de lume şi de toate relele ei nu se uită înapoi la ea cu condamnare. Dar trebuie să se bucure că e liber de tot sacrificiul pe care i-l cer valorile ei. Lor îşi sacrifică toată pacea. Lor îşi sacrifică toată libertatea. Şi, ca să şi le însuşească, trebuie să îşi sacrifice speranţa Cerului şi amintirea Iubirii Tatălui său. Cine, întreg la minte fiind, alege nimicul ca substitut pentru tot?

5. Care e adevăratul înţeles al sacrificiului? El e costul credinţei în iluzii. E preţul care trebuie plătit pentru negarea adevărului. Nu există plăcere a lumii care să nu îl ceară, căci - altfel - plăcerea s ar considera durere, şi nimeni nu cere durere dacă o recunoaşte. Ideea de sacrificiu e cea care îl orbeşte. Nu vede ce cere. Şi, de aceea, caută într-o mie de feluri şi într-o mie de locuri, crezând de fiecare dată că a găsit şi rămânând dezamăgit de fiecare dată. „Caută, dar nu afla" rămâne porunca aspră a acestei lumi, şi niciunul dintre cei ce urmăresc obiectivele lumii nu poate face altfel.

6. Cursul acesta poate crezi că îţi cere să sacrifici tot ce îţi este realmente drag. Într-un sens, e adevărat, căci îndrăgeşti ce îl răstigneşte pe Fiul lui Dumnezeu, iar cursul urmăreşte să îl elibereze. Dar să nu înţelegi greşit ce înseamnă sacrificiul. Căci înseamnă întotdeauna renunţarea la ce vrei. Dar ce anume vrei, profesorul lui Dumnezeu? Ai fost chemat de Dumnezeu şi ai răspuns. Vrei acuma să sacrifici Chemarea respectivă? Puţini au auzit-o încă, şi nu pot decât să îţi ceară ajutorul. Altă speranţă nu e în toată lumea, în care să se încreadă. Altă voce nu e în toată lumea, care să fie un ecou al Vocii Lui. Dacă vrei să sacrifici adevărul, ei stau în iad. Şi, dacă stau, o să rămâi şi tu cu ei.

7. Nu uita că sacrificiul e total. Nu există jumătăţi de sacrificiu. Nu poţi renunţa la Cer doar parţial. Nu poţi fi doar un pic în iad. Cuvântul lui Dumnezeu nu are excepţii. Iată ce îl face sfânt şi mai presus de lume. Tocmai sfinţenia lui arată spre Dumnezeu. Tocmai sfinţenia lui te ocroteşte. E negat dacă îţi ataci fratele pentru orice. Căci tocmai aici are loc ruptura de Dumnezeu. O ruptură care este imposibilă. O ruptură care nu se poate întâmpla. Dar o ruptură în care vei crede cu siguranţă, pentru că ai înscenat o situaţie care e imposibilă. Iar, în această situaţie, imposibilul poate părea să se întâmple. Pare să se întâmple cu preţul „sacrificării" adevărului.

8. Profesorul lui Dumnezeu, nu uita ce înseamnă sacrificiul şi aminteşte-ţi ce trebuie să însemne, ca şi cost, fiece decizie pe care o ei. decide în favoarea lui Dumnezeu, şi ţi se dă totul fără niciun cost. Decide împotriva Lui, şi alegi nimicul, cu preţul conştientizării totului. Ce vrei să predai? Adu-ţi aminte numai ce vrei să înveţi. Căci asta ar trebui să te preocupe. Ispăşirea este pentru tine. Învăţarea ta o reclamă şi învăţarea ta o dă. Lumea nu o conţine. Învaţă însă acest curs, şi e a ta. Dumnezeu îţi oferă Cuvântul Lui, căci are nevoie de profesori. Cum altfel I Se mântuieşte Fiul?

14. CUM SE VA SFARŞI LUMEA?

1. Poate oare să sfârşească ce nu are început? Lumea se va sfârşi cu o iluzie, cum a şi început. Dar sfârşitul ei va fi o iluzie a îndurării. Iluzia iertării, deplină, neexcluzând pe nimeni, de o blândeţe nelimitată, o va acoperi, ascunzând tot răul, tot păcatul, şi punând capăt vinovăţiei pentru totdeauna. Aşa sfârşeşte

lumea pe care vinovăţia a făcut-o, căci nu mai are rost acuma şi dispare. Tatăl iluziilor este credinţa că ele au un rost, că servesc unei nevoi sau satisfac o lipsă. Percepute fără vreun rost, nu se mai văd. Li se recunoaşte inutilitatea şi dispar. Cum altfel ar putea sfârşi iluziile toate? Au fost aduse la adevăr, iar adevărul nu le-a văzut. A trecut, pur şi simplu, cu vederea ceva ce nu are înţeles.

2. Până iertarea nu este deplină, lumea are efectiv un rost. Ea devine casa în care se naşte iertarea şi în care creşte, se întăreşte şi devine tot mai cuprinzătoare. Aici e nutrită, căci aici e nevoie de ea. Un Mântuitor blând, născut unde s-a făurit păcatul şi vina a părut reală. Aici e casa Lui, căci aici chiar e nevoie de El. Aduce cu El sfârşitul lumii. Tocmai la Chemarea Lui răspund profesorii lui Dumnezeu, îndreptându-şi în linişte atenţia spre El să Îi primească Cuvântul. Lumea se va sfârşi când toate lucrurile din ea s-au judecat corect prin judecata Lui. Lumea se va sfârşi cu binecuvântarea sfinţeniei asupra ei. Când nu va mai rămâne niciun gând de păcat, lumea se va isprăvi. Nu va fi distrusă, nici atacată şi nici măcar atinsă. Pur şi simplu, va înceta să pară că există.

3. Sigur, momentul acesta pare foarte, foarte îndepărtat. „Când nu va mai rămâne niciun gând de păcat" pare într-adevăr o ţintă cu bătaie lungă. Dar timpul stă neclintit şi aşteaptă atingerea ţintei profesorilor lui Dumnezeu. Niciun gând de păcat nu va rămâne în clipa în care oricare dintre ei va accepta Ispăşirea pentru el însuşi. Nu e mai uşor să ierţi un păcat decât să le ierţi pe toate. Iluzia ordinii dificultăţilor e un obstacol pe care profesorul lui Dumnezeu trebuie să înveţe să îl depăşească şi să îl lase în urmă. Un singur păcat perfect iertat de un singur profesor al lui Dumnezeu poate încheia toata mântuirea. Poţi înţelege acest lucru? Nu; căci e de neînţeles pentru cei de aici. Dar este lecţia finală în care se redă unitatea. Contrazice toată gândirea lumii, dar de contrazis o contrazice şi Cerul.

4. Lumea se va sfârşi când i se va inversa complet sistemul de gândire. Până atunci, frânturi din gândirea ei vor mai părea să fie logice. Lecţia finală, care aduce încheierea lumii, nu poate fi pricepută de cei încă nepregătiţi să părăsească lumea şi să treacă dincolo de minusculul ei câmp de acţiune. Care e atunci funcţia profesorului lui Dumnezeu în această lecţie conclusivă? Nu trebuie decât să înveţe cum să o abordeze; să fie dispus să meargă în direcţia ei. Nu trebuit decât să aibă încredere că, dacă Vocea lui Dumnezeu îi spune că e o lecţie pe care o poate învăţa, o poate învăţa. Nu o judecă nici grea, şi nici uşoară. Propriul lui Profesor o indică, aşa că are încredere că El o să îi arate cum să o înveţe.

5. Lumea se va sfârşi cu bucurie, pentru că este un tărâm al întristării. Când vine bucuria, scopul lumii a şi dispărut. Lumea se va sfârşi cu pace, pentru că este un tărâm al războiului. Când vine pacea care este rostul lumii? Lumea se va sfârşi cu hohote de râs, pentru că este un tărâm al lacrimilor. Acolo unde se râde, oare cine mai poate să plângă? Şi numai iertarea deplină aduce toate aceste lucruri să binecuvânteze lumea. Cu binecuvântare pleacă, pentru că nu se va sfârşi cum a început. Funcţia profesorilor lui Dumnezeu e să preschimbe iadul în Cer, căci ce predau ei sunt lecţii în care se reflectă Cerul. Şezi acum cu adevărată umilinţă şi dă-ţi seama că tot ce vrea Dumnezeu să faci poţi face. Să nu fii arogant şi să spui că nu poţi să Îi înveţi programa. Cuvântul Lui spune altfel. Facă-se Voia Lui. Nu poate să fie altfel. Şi fii recunoscător că e aşa.

15. ÎN CELE DIN URMĂ, VA FI JUDECAT FIECARE?

1. Da, fireşte! Nimeni nu poate scăpa de Judecata de pe urmă a lui Dumnezeu. Cine poate fugi în vecii vecilor de adevăr? Dar Judecata de pe urmă nu va veni cât timp o mai asociezi cu frica. Într-o zi o va întâmpina cu bucurie fiecare şi, în aceeaşi zi, i se va da. Va auzi cum i se proclamă nepăcătoşenia de jur-împrejurul lumii, eliberând-o în clipa în care primeşte Judecata de pe urmă a lui Dumnezeu asupra lui. Aceasta e Judecata în care stă mântuirea. Aceasta e Judecata care îl va elibera. Aceasta e Judecata în care lucrurile toate sunt eliberate odată cu el. Timpul se opreşte la apropierea veşniciei, iar liniştea se întinde de-a lungul şi de-a latul lumii, ca să audă fiecare această Judecată asupra Fiului lui Dumnezeu:

Sfânt eşti, veşnic, liber şi întreg, de-a pururea în pace în Inima lui Dumnezeu. Unde e lumea şi unde e întristarea acum?

2. Profesorul lui Dumnezeu, aşa te judeci oare? Crezi oare că judecata aceasta e complet adevărată? Nu, nu încă; încă nu. Dar asta rămâne ţinta ta, motivul pentru care eşti aici. E funcţia ta să te pregăteşti să auzi această Judecată şi să recunoşti că e adevărată. O singură clipă de credinţă deplină în ea, şi vei ajunge dincolo de credinţă, în Certitudine. O singură clipă în afara timpului poate aduce sfârşitul timpului. Să nu judeci, căci nu te judeci decât pe tine şi îţi amâni astfel această Judecată de pe urmă. Cum judeci lumea, profesorul lui Dumnezeu? Ai învăţat încă să stai deoparte şi să auzi Vocea Judecăţii în tine? Sau mai încerci să preiei rolul Lui? Învaţă să stai liniştit, căci Vocea Lui Se aude în linişte. Iar Judecata Lui le vine tuturor celor ce stau deoparte, ascultând în linişte şi aşteptându-L.

3. Tu, care eşti trist uneori şi supărat uneori; care simţi uneori că nu ţi se dă ce ţi se cuvine pe bună dreptate şi că eforturile îţi sunt primite cu lipsă de apreciere şi chiar dispreţ, renunţă la aceste gânduri prosteşti! Suni prea mici şi prea neînsemnate să îţi mai ocupe mintea sfântă chiar şi încă o clipită. Judecata lui Dumnezeu te aşteaptă ca să te elibereze. Ce poate să îţi ofere lumea, indiferent cum judeci darurile ei, din ce ai prefera să ai? Vei fi judecat, cu dreptate şi onestitate. Nu există amăgire în Dumnezeu, făgăduinţele Lui sunt sigure. Ţine minte doar atât. Făgăduinţele Lui I-au garantat judecata, şi numai Judecata Lui va fi acceptată în final. E funcţia ta să faci acest final să fie curând. E funcţia ta să îl ţii în adâncul inimii şi să îl oferi întregii lumi ca să fie ocrotită.

16. CUM AR TREBUI SĂ ÎŞI PETREACĂ ZIUA PROFESORUL LUI DUMNEZEU?

1. Pentru profesorul avansat al lui Dumnezeu, întrebarea aceasta nu are noimă. Nu există un program, căci lecţiile se schimbă în fiecare zi. Dar profesorul lui Dumnezeu e sigur de un lucru: ele nu se schimbă la voia întâmplării. Văzând asta şi înţelegând că e adevărat, e mulţumit. I se va spune tot ce trebuie să fie rolul lui, în ziua aceasta şi în fiecare zi. Iar cei ce împărtăşesc cu el rolul acesta îl vor găsi, să poată învăţa împreună lecţiile zilei. Nu va lipsi niciunui dintre cei de care va avea nevoie, niciunul nu va fi trimis fără o ţintă gata stabilită, una ce poate fi învăţată chiar în ziua respectivă. Pentru profesorul avansat al lui Dumnezeu, atunci, întrebarea aceasta este de prisos. S-a pus şi i s-a şi răspuns, iar el ţine o legătură constantă cu Răspunsul. E gata, şi vede drumul pe care îl străbate întinzându-se

sigur şi neted înaintea lui.

2. Cum rămâne cu cei ce nu au atins certitudinea lui? Ei nu sunt gata încă de o asemenea lipsă de structurare din partea lor. Ce trebuie să facă să înveţe cum să îi cedeze ziua lui Dumnezeu? Există câteva reguli generale care se aplică, deşi fiecare trebuie să le utilizeze cât de bine poate, în felul lui. Rutinele ca atare sunt periculoase, pentru că devin cu uşurinţă dumnezei de sine stătători, ameninţând chiar ţelurile pentru care au fost instituite. În mare, aşadar, se poate spune că e bine să începi ziua corect. În cazul în care o începi greşit, poţi să o iei oricând de la capăt. Dar există avantaje evidente în sensul economisirii timpului.

3. La început, e înţelept să gândeşti în termeni temporali. Acesta nu e nicidecum criteriul ultim, dar la început este, probabil, cel mai simplu de respectat. Economisirea timpului e un lucru esenţial care e scos în relief la început şi care, deşi rămâne important pe toată durata procesului de învăţare, va fi reliefat tot mai puţin. La început, putem afirma cu siguranţă că timpul dedicat începerii corecte a zilei chiar economiseşte timp. Cât timp ar trebui să se petreacă astfel? Depinde de profesorul lui Dumnezeu. El nu poate revendica titlul acesta până nu parcurge culegerea de exerciţii, din moment ce învăţătura noastră se desfăşoară în cadrul cursului. După încheierea intervalelor practice mai structurate, pe care le conţine culegerea de exerciţii, nevoile individuale devin considerentul principial.

4. Cursul acesta e întotdeauna practic. Se poate ca profesorul lui Dumnezeu să nu se afle într-o situaţie în care poate gândi în linişte de îndată ce se scoală. În cazul acesta, să ţină minte că alege să stea o bucată de timp cu Dumnezeu de îndată ce îi va fi posibil, şi să o facă. Durata nu e considerentul principal. Poţi foarte uşor să stai neclintit o oră întreagă cu ochii închişi, şi să nu realizezi nimic. La fel de uşor, Îi poţi da lui Dumnezeu numai o clipă şi, în clipa aceea, să te uneşti cu El total. Poate că singura generalizare ce se poate face este următoarea: cât mai curând posibil după ce te scoli, parcurge-ţi bucata de timp tihnit, prelungind-o cu un minut sau două după clipa în care începe să ţi se pară dificil. E posibil să descoperi că dificultatea o să scadă şi o să dispară. Dacă nu, e timpul să te opreşti.

5. Acelaşi procedeu trebuie urmat şi seara. Dacă nu e posibil să îţi parcurgi bucata de timp tihnit chiar înainte de culcare, ar trebui să o faci mai devreme în cursul serii. Nu e înţelept să stai culcat. Mai bine e să şezi în capul oaselor, în ce poziţie preferi. Acum că ai terminat culegerea de exerciţii, sigur ai ajuns la unele concluzii pe această temă. Dacă e posibil însă, bucata de timp pe care I-o dedici lui Dumnezeu e de dorit să fie chiar înainte de culcare. Asta îţi va pune mintea într-o stare de repaus şi te va orienta în direcţia opusă fricii. Dacă e mai convenabil să fie însă mai devreme, fii sigur cel puţin că nu uiţi să aloci câteva clipe - ajunge şi o clipită - în care închizi ochii şi te gândeşti la Dumnezeu.

6. Un gând anume ar trebui să îţi aminteşti pe tot parcursul zilei. E un gând de pură bucurie, un gând de pace, un gând de nemărginită degajare, nemărginită pentru că lucrurile toate sunt eliberate în sânul lui. Crezi că ţi-ai făcut un loc în care eşti în siguranţă. Crezi că ai făcut o forţă care te poate mântui de toate lucrurile înspăimântătoare pe care le vezi în vise. Nu e aşa. Siguranţa ta nu stă acolo. Lucrul la care renunţi nu e decât iluzia iluziilor protectoare. Şi tocmai de asta de temi, şi numai de asta. Ce prostie să îţi fie atât de frică de nimic! De absolut nimic! Mecanismele tale de apărare nu vor funcţiona, dar nu eşti în pericol. Nu ai nevoie de ele. Recunoaşte asta, şi vor dispărea. Şi numai atunci vei accepta adevărata ta protecţie.

7. Ce simplu şi uşor se scurge timpul pentru profesorul lui Dumnezeu ce a acceptat protecţia Sa! Tot ce a făcut odinioară în numele siguranţei nu îl mai interesează. Căci e în siguranţă şi o ştie. Are o Călăuză infailibilă. Nu e nevoie să facă distincţii între problemele pe care le percepe, căci Cel la Care apelează pentru toate nu recunoaşte o ordine a dificultăţii în rezolvarea lor. Siguranţa lui este la fel de bună în prezent pe cât a fost de bună înainte de-a fi acceptat iluziile în minte, şi pe cât va fi de bună când se va lepăda de ele. Nu există nicio diferenţă în starea lui la momente diferite şi în locuri diferite, căci - pentru Dumnezeu - sunt toate una. Aceasta este siguranţa lui. Şi nu are nevoie de mai mult.

8. Vor exista însă tentaţii pe drumul pe care îl mai are profesorul lui Dumnezeu de străbătut, şi trebuie să îşi amintească, pe tot parcursul zilei, propria-i protecţie. Cum poate să o facă, mai ales în timp ce mintea îi este ocupată cu lucruri din afară? Nu poate decât să încerce, şi succesul lui depinde de convingerea pe care o are că va reuşi. Trebuie să fie sigur că succesul nu şi-l aduce el, dar că i se va da în orice clipă, loc şi împrejurare în care îl cere. Vor exista momente în care certitudinea îi va şovăi, iar în clipa în care se întâmplă asta va reveni la încercările anterioare de-a se bizui numai pe el însuşi. Nu uita că asta e magie, iar magia e un jalnic substitut pentru adevăratul ajutor. Nu e destul de bun pentru profesorul lui Dumnezeu, pentru că nu e destul de bun pentru Fiul lui Dumnezeu.

9. Evitarea magiei e evitarea tentaţiei. Căci toată tentaţia nu e decât încercarea de-a substitui Voia lui Dumnezeu cu alta. Încercările acestea pot părea foarte înfricoşătoare, dar nu sunt decât vrednice de milă. Ele nu pot avea efecte: nici bune, nici rele; nici tămăduitoare, nici distructive; nici liniştitoare, nici înspăimântătoare; nici dătătoare de satisfacţii, nici pretinzătoare de sacrificii. Când va recunoaşte că toată magia nu e nimic, profesorul lui Dumnezeu va atinge cea mai avansată stare. Toate lecţiile intermediare vor duce la acest obiectiv şi îl vor aduce mai aproape de recunoaştere. Căci magia de orice fel, sub toate formele, nu face absolut nimic. Neputinţa ei este motivul pentru care se poate scăpa de ea atâta de uşor. Ce nu are efecte nu poate înspăimânta.

10. Nu există substitut pentru Voia lui Dumnezeu. Simplu spus, acestui fapt îşi dedică ziua profesorul lui Dumnezeu. Fiecare substitut pe care îl acceptă ca real nu poate decât să îl amăgească. Dar e ferit de toată amăgirea dacă ia decizia să fie. Poate trebuie să ţină minte că „Dumnezeu este cu mine. Nu pot fi amăgit". Poate preferă alte cuvinte, sau numai unul, sau niciunul. Dar fiece tentaţie de-a accepta magia ca pe ceva adevărat trebuie abandonată recunoscând, nu că e înfricoşătoare, nu că e un păcat, nu că e periculoasă, ci pur şi simplu că nu are niciun înţeles. Deoarece e înrădăcinată în sacrificiu şi în separare - două aspecte ale unei singure greşeli, şi atât -, el alege pur şi simplu să renunţe la tot ce nu a avut niciodată. Şi, în schimbul acestui „sacrificiu", redevine conştient de Cer.

11. Oare nu e un schimb pe care să îl vrei? Lumea l-ar face bucuroasă dacă ar şti că poate fi făcut. Profesorii lui Dumnezeu sunt cei ce trebuie să predea că poate. Aşa că funcţia lor e să se încredinţeze că au învăţat lucrul acesta. Niciun risc nu e posibil pe parcursul zilei dacă nu îţi pui încrederea în magie, căci numai asta duce la durere. „Nu există altă voie decât a lui Dumnezeu". Profesorii Lui ştiu că e aşa şi au învăţat că, în afara ei, totul e magie. Toată credinţa în magie se menţine printr-o singură iluzie smintită: aceea că funcţionează. Pe tot parcursul instruirii lor, în fiecare zi şi în fiecare ceas, chiar şi în fiece minut şi secundă, profesorii lui Dumnezeu trebuie să înveţe să recunoască formele de magie şi să le perceapă lipsa de înţeles. Li se retrage frica, aşa că ele dispar. Şi aşa se redeschide poarta Cerului, iar lumina lui se poate revărsa din nou peste o minte netulburată.

17. CUM ABORDEAZĂ PROFESORII LUI DUMNEZEU GÂNDURILE MAGICE?

1. E o întrebare crucială atât pentru profesor, cât şi pentru elev. Dacă tratează greşit această chestiune, profesorul lui Dumnezeu îşi face rău şi îşi atacă şi elevul. Lucrul acesta întăreşte frica şi face magia să le pară cât se poate de reală la amândoi. Cum să abordezi magia devine, aşadar, o lecţie de maximă importanţă, pe care profesorul lui Dumnezeu trebuie să o stăpânească. Prima lui atribuţie în acest sens este să nu o atace. Dacă un gând magic îi stârneşte orice formă de mânie, profesorul lui Dumnezeu poate fi sigur că îşi întăreşte propria credinţă în păcat şi că s-a condamnat pe sine însuşi. De asemenea, poate fi sigur că a cerut să aibă parte de depresie, durere, frică şi dezastru. Să ţină minte, aşadar, că nu vrea să predea aşa ceva, pentru că nu vrea să înveţe aşa ceva.

2. Cu toate acestea, există tentaţia de-a răspunde la magie într-un mod care o consolidează. Acesta nu e întotdeauna evident. Poate, de fapt, să se ascundă cu uşurinţă în spatele dorinţei de-a ajuta. Tocmai dorinţa aceasta dublă face ajutorul să fie de mic preţ, şi trebuie să ducă la rezultate nedorite. Să nu se uite nici că rezultatul care va decurge le va parveni întotdeauna şi profesorului, şi elevului. Oare de câte ori am tot subliniat că nu îţi dai decât ţie însuţi? Şi unde ţi se poate arăta mai bine acest lucru decât în genurile de sprijin date de profesorul lui Dumnezeu celor ce au nevoie de ajutorul lui? Aici îi revine cel mai clar propriul dar. Căci nu va da decât ce a ales pentru el însuşi. Şi, în darul acesta, stă judecata lui la adresa sfântului Fiu al lui Dumnezeu.

3. E mai uşor să laşi greşeala să fie corectată acolo unde apare cel mai clar, iar greşelile pot fi recunoscute după rezultate. O lecţie cu adevărat predată poate duce numai la eliberare pentru profesor şi elev, care au împărtăşit un singur ţel. Atacul poate surveni doar dacă a survenit percepţia unor ţeluri separate. Şi acesta trebuie să fi fost cazul de nu rezultă numai bucurie. Ţinta singulară a profesorului îndreaptă ţelul împărţit al elevului într-o singură direcţie, chemarea după ajutor devenind singurul lucru ce îl interesează. Acesteia i se dă apoi, cu uşurinţă, un singur răspuns, iar răspunsul acesta va intra negreşit în mintea profesorului. De acolo se răsfrânge în mintea elevului său, făcând-o una cu a sa.

4. Poate e util să ne amintim că nimeni nu se poate mânia pe un fapt. Interpretarea e întotdeauna cea ce dă naştere la sentimente negative, indiferent de aparenta lor justificare prin ce *pare* a fi un fapt. Şi indiferent de intensitatea mâniei care s-a stârnit. Poate fi doar o uşoară iritare, chiar prea slabă să poată fi recunoscută clar. Sau poate să ia forma unei furii intense, însoţite de gânduri de violenţă, închipuite sau duse la înfăptuire, aparent. Nu contează. Toate reacţiile acestea sunt unul şi acelaşi lucru. Ele ascund adevărul, iar acesta nu poate fi niciodată o chestiune de grad. Adevărul fie este evident, fie nu e. Nu poate fi recunoscut parţial. Cine nu e conştient de adevăr precis se uită la iluzii.

5. Mânia ca răspuns la perceperea gândurilor magice este o cauză de bază a fricii. Gândeşte-te ce înseamnă reacţia aceasta, şi îţi va fi evidentă poziţia centrală pe care o are în sistemul de gândire al lumii. Un gând magic, prin simpla lui prezenţă, adevereşte o separare de Dumnezeu. El afirmă, în cea mai clară formă posibilă, că mintea care crede că are o voie separată, capabilă să se opună Voii lui Dumnezeu, crede şi că poate reuşi. E evident că acesta nu poate fi un fapt. Dar e la

fel de evident că poate fi crezut ca fapt. Iată unde îşi are obârşia vinovăţia. Cine uzurpă locul lui Dumnezeu şi şi-l însuşeşte are acum un „duşman" de moarte. Şi trebuie să se protejeze singur şi să se facă scut de apărare împotriva unei furii de nepotolit şi a unei răzbunări nesăţioase.

6. Cum se poate rezolva această luptă inechitabilă? Finalul ei este inevitabil, căci rezultatul ei trebuie să fie moartea. Cum poate crede cineva, atunci, în propriile-i mecanismele de apărare? Trebuie să îl ajute din nou magia. Uită lupta. Accept-o ca fapt şi apoi uit-o. Nu îţi aminti imposibilii sorţi de izbândă cu care te confrunţi. Nu îţi aminti imensitatea „duşmanului" şi nu te gândi la fragilitatea ta prin comparaţie. Acceptă-ţi separarea, dar să nu îţi aminteşti cum s-a produs. Crede că ai câştigat lupta, dar să nu îţi aminteşti nici câtuşi de puţin Cine e de fapt marele tău „oponent". Proiectându-ţi „uitarea" asupra Lui, îţi pare că a uitat şi El.

7. Dar care va fi acum reacţia ta la toate gândurile magice? Ele nu pot decât să retrezească vinovăţia adormită, pe care ai ascuns-o, dar pe care nu ai lepădat-o. Fiecare îi spune clar minţii tale înfricoşate: „Ai uzurpat locul lui Dumnezeu. Să nu crezi că a uitat". Aici avem reprezentată frica de Dumnezeu în forma cea mai dură. Căci, în acest gând, vinovăţia a ridicat deja nebunia pe tronul lui Dumnezeu însuşi. Şi acum nu mai e nicio speranţă. Decât aceea de-a ucide. Aici e mântuirea acum. Un tată mâniat e pe urmele fiului său vinovat. Ucide sau fii ucis, căci doar acestea sunt alternativele. Alte opţiuni nu sunt, căci ce s-a făcut nu poate fi desfăcut. Pata de sânge nu poate fi scoasă niciodată, iar cine are această pată asupra lui trebuie să îşi găsească moartea.

8. În situaţia aceasta disperată, Dumnezeu îşi trimite profesorii. Ei aduc lumina speranţei de la Dumnezeu Însuşi. Există o portiţă prin care poţi să scapi. Poate fi învăţată şi predată, dar cere răbdare şi bunăvoinţă din belşug. Acestea date, simplitatea vădită a lecţiei iese în evidenţă ca o intensă lumină albă pe fundalul unui orizont negru, căci asta şi este. Dacă mânia vine dintr-o interpretare, şi nu dintr-un fapt, nu se justifică niciodată. Odată ce se pricepe lucrul acesta, chiar şi în modul cel mai vag, portiţa e deschisă. Acum se poate face pasul următor. Se poate schimba, în sfârşit, interpretarea. Gândurile magice nu trebuie să ducă la condamnare, căci nu au de fapt puterea de-a stârni vinovăţie. Aşa că pot fi trecute cu vederea şi pot fi uitate, aşadar, în cel mai adevărat sens.

9. Nebunia doar pare groaznică. În realitate, nu are puterea să facă nimic. Ca magia care devine roaba ei, nici nu atacă, nici nu protejează. A o vedea şi a-i recunoaşte sistemul de gândire înseamnă a vedea - nimic. Poate nimicul să stârnească mânie? Nicidecum. Ţine minte atunci, profesorul lui Dumnezeu, că mânia recunoaşte o realitate care nu există, dar că mânia e o mărturie certă a credinţei tale în ea ca fapt. Acum ţi-e imposibil să scapi până nu vezi că ai reacţionat la propria ta interpretare, pe care ai proiectat-o asupra lumii exterioare. Lasă acum să ţi se ia această sabie cumplită. Nu există moarte. Sabia aceasta nu există. Frica de Dumnezeu nu are cauză. Dar Iubirea Lui e Cauza a tot ce este mai presus de toată frica şi, prin urmare, veşnic real şi mereu adevărat.

18. CUM SE FACE CORECŢIA?

1. Corecţia de durată - numai aceasta fiind o corecţie adevărată - nu se poate face pană ce profesorul lui Dumnezeu nu va înceta să confunde interpretarea

cu faptul, sau iluzia cu adevărul. Dacă are dispute cu elevul pe tema vreunui gând magic, dacă atacă acest gând, dacă încearcă să îi stabilească eroarea sau să îi demonstreze falsitatea, nu face decât să îi ateste realitatea. Depresia este atunci inevitabilă, căci el a reuşit să „demonstreze", atât elevului, cât şi lui însuşi că sarcina lor este să scape de ce e real. Iar lucrul acesta nu poate fi decât imposibil. Realitatea e neschimbătoare. Gândurile magice nu sunt decât iluzii. Altfel, mântuirea nu ar fi decât acelaşi vis străvechi şi imposibil, doar într-o altă formă. Dar visul mântuirii are un nou conţinut. Diferenţa nu constă numai în formă.

2. Lecţia cea mai importantă a profesorilor lui Dumnezeu e să înveţe cum să reacţioneze la gânduri magice fără pic de mânie. Numai aşa pot proclama adevărul despre ei înşişi. Prin ei, Spiritul Sfânt poate vorbi acum despre realitatea Fiului lui Dumnezeu. Acum îi poate aduce aminte lumii de nepăcătoşenie, singura condiţie neschimbată şi neschimbătoare a tot ce-a creat Dumnezeu. Acum le poate rosti Cuvântul lui Dumnezeu unor urechi care aud şi le poate aduce viziunea lui Cristos unor ochi care văd. Acum e liber să înveţe toate minţile adevărul lor de sine, ca să îi fie restituite cu bucurie. Şi, tot acum, vinovăţia e iertată, trecută complet cu vederea în viziunea Lui şi în Cuvântul lui Dumnezeu.

3. Mânia nu face decât să ţipe: „Vinovăţia e reală!" Realitatea se şterge când se acceptă această credinţă dementă ca înlocuitor al Cuvântului lui Dumnezeu. Ochii trupului „văd" acum; numai urechile lui pot să „audă". Spaţiul lui infim şi mica lui suflare devin măsura realităţii. Iar adevărul devine ceva minuscul şi fără înţeles. Corecţia are un singur răspuns la toate acestea şi la lumea care se întemeiază pe ele:

Confunzi interpretarea cu adevărul. Şi greşeşti. Dar o greşeală nu e un păcat, şi nici realitatea nu a fost detronată de greşelile tale. Dumnezeu domneşte de-a pururi, şi numai legile Lui stăpânesc peste tine şi peste lume. Iubirea Lui rămâne singurul lucru existent. Frica e o iluzie, căci eşti ca El.

4. Pentru a vindeca, devine aşadar esenţial ca profesorul lui Dumnezeu să îşi lase toate greşelile să îi fie corectate. Dacă simte în el şi cel mai mic strop de iritare ca reacţie la cineva, să îşi dea seama de îndată că a făcut o interpretare neadevărată. Să se îndrepte apoi, lăuntric, spre veşnica lui Călăuză şi să Îl lase pe El să judece cum să reacţioneze. Aşa se vindecă şi, prin vindecarea lui, se vindecă odată cu el şi elevul. Singura răspundere a profesorului lui Dumnezeu e să accepte Ispăşirea pentru el însuşi. Ispăşire înseamnă corecţie, sau desfacerea greşelilor. Când se va înfăptui, profesorul lui Dumnezeu devine un făcător de miracole prin definiţie. I s-au iertat păcatele şi nu se mai condamnă. Cum poate să condamne, atunci, pe cineva? Şi este oare cineva pe care să nu îl poată vindeca iertarea lui?

19. CE E DREPTATEA?

1. Dreptatea e corecţia divină pentru nedreptate. Nedreptatea e baza tuturor judecăţilor lumii. Dreptatea corectează interpretările la care dă naştere nedreptatea, şi le anulează. În Cer nu există nici dreptate, nici nedreptate, greşeala fiind imposibilă şi corecţia neavând înţeles. În lumea aceasta însă, iertarea depinde de dreptate, din moment ce tot atacul nu poate fi decât nedrept. Dreptatea e verdictul Spiritului Sfânt asupra lumii. Dreptatea nu e posibilă decât în judecata Lui, pentru că - în lume - nimeni nu e în stare să facă numai interpretări drepte şi să se

lepede de toate nedreptăţile. Dacă Fiul lui Dumnezeu ar fi judecat drept, nu ar mai fi nevoie de mântuire. Gândul separării ar fi fost de-a pururi de neconceput.

2. Dreptatea, ca şi opusul ei, este o interpretare. E însă singura interpretare care duce la adevăr. Lucrul acesta devine posibil pentru că, deşi neadevărată în sine, dreptatea nu include nimic care să se opună adevărului. Nu există conflict inerent între dreptate şi adevăr: una nu e decât un prim mic pas în direcţia celuilalt. Drumul devine foarte diferit pe măsură ce avansezi. Şi nu poţi anticipa, de la bun început, nici grandoarea peisajului, nici toată măreţia, nici panoramele imense care vin să te întâmpine în cursul călătoriei. Dar, chiar şi acestea, de o splendoare ce atinge înălţimi de nedescris pe măsură ce îţi continui drumul, nu sunt de fapt nimic în comparaţie cu tot ce te aşteaptă când se sfârşeşte drumul şi, odată cu el, timpul încetează a mai fi. Dar undeva tot trebuie să începi. Dreptatea este începutul.

3. Toate conceptele tale de sine şi de semeni, toate temerile de stări viitoare şi toate preocupările cu trecutul îşi au originea în nedreptate. Iată lentila care, ţinută înaintea ochilor trupului, distorsionează percepţia şi aduce mărturia lumii distorsionate înapoi minţii care a făcut lentila şi ţine la ea foarte mult. Aşa se clădeşte, selectiv şi arbitrar, fiecare concept al lumii. „Păcatele" sunt percepute şi justificate printr-o selectivitate atentă în care trebuie să se piardă toate gândurile întregimii. Iertarea nu are loc în asemenea maşinaţii, căci nu există „păcat" care să nu pară pe veci adevărat.

4. Mântuirea e dreptatea lui Dumnezeu. Ea te face să reconştientizezi întregimea fragmentelor pe care le percepi sfărâmate şi separate. Iată ce înfrânge frica de moarte. Căci fragmentele separate trebuie să piară şi să moară, dar întregimea e nemuritoare. Ea rămâne în vecii vecilor aidoma Creatorului ei, fiind una cu El. Judecata lui Dumnezeu este dreptatea Lui. Asupra acesteia - o Judecată total lipsită de condamnare; o evaluare bazată întru totul pe iubire - ţi-ai proiectat nedreptatea, dându-I lui Dumnezeu lentila percepţiei deformate prin care priveşti. Acum Îi aparţine Lui, nu ţie. Ţi-e frică de El, şi nu vezi că tocmai de Sinele tău ai oroare şi te temi ca de-un duşman.

5. Roagă-te pentru dreptatea lui Dumnezeu şi nu îi confunda milostivirea cu propria ta demenţă. Percepţia poate face orice imagine vrea să vadă mintea. Să ţii minte asta. În asta stă Cerul sau iadul, după cum alegi. Dreptatea lui Dumnezeu trimite la Cer tocmai pentru că e total imparţială. Ea acceptă toate dovezile ce i se aduc, neomiţând nimic şi neapreciind nimic ca desprins şi separat de restul. Ea judecă numai din acest punct de vedere, şi numai din acesta. Aici tot atacul şi condamnarea devin de neînţeles şi de neapărat. Percepţia încetează, mintea e liniştită şi lumina vine iar. Viziunea e acum redată. Ce s-a pierdut s-a găsit acum. Pacea lui Dumnezeu se pogoară asupra lumii întregi şi putem vedea. Şi putem vedea!

20. CE E PACEA LUI DUMNEZEU?

1. S-a spus că există un fel de pace care nu e din lumea aceasta. Cum o recunoşti? Cum o găseşti? Şi, odată găsită, cum poţi să o păstrezi? Să examinăm fiecare dintre aceste întrebări în parte, căci fiecare dintre ele reflectă un alt pas de-a lungul drumului.

2. Mai întâi, cum poţi să recunoşti pacea lui Dumnezeu? Pacea lui Dumnezeu se recunoaşte la început printr-un singur lucru: ea diferă total, în toate privinţele, de toate trăirile anterioare. Nu aminteşte de nimic din ce s-a petrecut înainte. Nu aduce cu ea asociaţii din trecut. Este ceva cu totul nou. Da, există un contrast între lucrul acesta şi tot trecutul. Dar, ciudat, nu e un contrast de adevărate diferenţe, trecutul dispare pur şi simplu şi, în locul lui, rămâne o linişte eternă. Doar atât. Contrastul perceput la început a dispărut complet. Liniştea s-a întins să acopere totul.

3. Cum găseşti această linişte? Nimeni nu poate să nu o găsească dacă îi caută condiţiile. Pacea lui Dumnezeu nu poate veni niciodată unde e mânie, pentru că mânia trebuie să nege existenţa păcii. Cine consideră mânia justificată - în orice fel sau în orice împrejurare - declară că pacea nu are înţeles şi trebuie să creadă că ea nu poate să existe. În condiţia aceasta, pacea nu poate fi găsită. De aceea, iertarea este condiţia necesară pentru găsirea păcii lui Dumnezeu. Mai mult, iertarea fiind dată, *trebuie* să fie pace. Căci, cu excepţia atacului, ce altceva mai duce la război? Şi, în afara păcii, ce alt opus are războiul? Aici, contrastul iniţial se distinge evident şi clar. Dar, când pacea e găsită, războiul e lipsit de înţeles. Şi acum tocmai conflictul e perceput inexistent şi ireal.

4. Cum păstrezi pacea lui Dumnezeu, odată ce-ai găsit-o? Revenirea mâniei, sub orice formă, va coborî din nou cortina grea, iar credinţa că pacea nu poate să existe va reveni cu siguranţă. Războiul e reacceptat ca singura realitate. Acum trebuie să pui sabia jos încă o dată, deşi nu recunoşti că ai apucat-o iar. Dar o să înveţi - pe măsură ce îţi aminteşti acum, oricât de vag, ce fericit ai fost fără de ea - că trebuie să o fi luat din nou ca apărare. Opreşte-te acum o clipă şi gândeşte-te la următorul lucru: conflict doreşti, sau pacea lui Dumnezeu e o alegere mai bună? Care din ele îţi dă mai mult? O minte senină nu e un dar mărunt. Nu ai prefera să trăieşti decât să alegi să mori?

5. Viaţa e o bucurie, dar moartea nu e decât plângere. Tu vezi în moarte posibilitatea de-a scăpa de ce ai făurit. Dar nu vezi următorul lucru: că tu ai făcut moartea şi nu e decât iluzia unui sfârşit. Moartea nu poate fi o scăpare, căci nu în viaţă stă problema. Viaţa nu are opus, căci este Dumnezeu. Viaţa şi moartea par să fie opuse pentru că ai hotărât că moartea pune capăt vieţii. Iartă lumea, şi vei înţelege că tot ce a creat Dumnezeu nu poate avea sfârşit şi că tot ce nu a fost creat de El nu are realitate. În această singură frază se explică tot cursul nostru. În această singură frază se dă exersării noastre singura ei direcţie. Şi în această singură frază se precizează întreaga programă a Spiritului Sfânt, exact aşa cum este.

6. Ce e pacea lui Dumnezeu? Doar atât: simpla înţelegere că Voia Lui e absolut fără opus. Nu există gând care să Îi contrazică Voia, şi să poată fi adevărat. Contrastul dintre Voia Lui şi a ta doar pare o realitate. De fapt, nu a existat conflict, căci Voia Lui este a ta. Acum, puternica Voie a lui Dumnezeu Însuşi e darul Lui faţă de tine. El nu caută să o ţină pentru El. De ce ai căuta să îţi fereşti de El micile şi plăpândele închipuiri? Voia lui Dumnezeu e Una şi e tot ce există. Asta e moştenirea ta. Universul de dincolo de soare şi de stele şi de toate gândurile pe care le poţi concepe îţi aparţine. Pacea lui Dumnezeu e condiţia pentru Voia Lui. Dobândeşte pacea Lui, şi îţi vei aduce aminte de El.

21. CARE E ROLUL CUVINTELOR ÎN VINDECARE?

1. La strict vorbind, cuvintele nu joacă niciun rol în vindecare. Factorul motivant e rugăciunea, sau rugămintea. Primeşti ce ceri. Dar asta se referă la rugăciunea inimii, nu la cuvintele pe care le foloseşti când te rogi. Uneori cuvintele şi rugăciunea se contrazic, alteori concordă. Nu contează. Dumnezeu nu înţelege cuvintele, căci au fost făcute de minţi separate ca să se ţină în iluzia separării. Cuvintele pot fi utile, mai ales pentru începători, pentru a-i ajuta să se concentreze şi să excludă - sau, cel puţin, să îşi controleze - gândurile care nu sunt la obiect. Să nu uităm însă: cuvintele nu sunt decât simboluri ale altor simboluri. Şi sunt, aşadar, de două ori mai îndepărtate de realitate.

2. Ca simboluri, cuvintele au denotate foarte concrete. Chiar şi atunci când par cât se poate de abstracte, imaginea ce vine în minte poate fi foarte concretă. Dacă nu îţi trece prin minte un denotat concret în legătură cu cuvântul respectiv, înţelesul lui practic este infim sau inexistent, aşa că nu poate fi de niciun folos în procesul de vindecare. Rugăciunea inimii nu cere de fapt lucruri concrete. Ea solicită întotdeauna un fel de trăire, lucrurile concrete cerute fiind purtătoarele trăirii dorite, în opinia celui ce o cere. Cuvintele, atunci, simt simboluri ale lucrurilor cerute, dar lucrurile înseşi nu fac decât să reprezinte trăirile sperate.

3. Rugăciunea pentru lucruri ale acestei lumi va aduce trăiri ale acestei lumi. Dacă asta cere rugăciunea inimii, asta se va da pentru că asta se va şi primi. E imposibil ca rugăciunea inimii să rămână fără răspuns în percepţia celui care cere. Dacă cere imposibilul, dacă vrea ce nu există sau caută iluzii în inima lui, de asta va şi avea parte. Puterea deciziei lui i-o oferă după cum cere. Iată unde stau iadul şi Cerul. Adormitului Fiu al lui Dumnezeu nu i-a mai rămas decât puterea aceasta. Asta e de ajuns. Cuvintele lui nu contează. Numai Cuvântul lui Dumnezeu are vreun înţeles, pentru că simbolizează ceva ce nu are simboluri umane. Numai Spiritul Sfânt înţelege ce reprezintă acest Cuvânt. *Şi* asta e de ajuns.

4. Oare profesorul lui Dumnezeu trebuie să evite, atunci, folosirea cuvintelor când predă? Sigur că nu! Sunt mulţi la care trebuie să se ajungă prin cuvinte, ei nefiind încă în stare să audă în tăcere. Profesorul lui Dumnezeu trebuie totuşi să înveţe să se folosească de cuvinte într-o manieră nouă. Treptat, învaţă cum să îşi lase cuvintele să îi fie alese, nemaidecizând de unul singur ce să spună. Acest proces e, pur şi simplu, un caz special al lecţiei din culegere ce spune: „Mă voi da la o parte şi Îi voi ceda Lui conducerea ". Profesorul lui Dumnezeu acceptă cuvintele ce i se oferă şi dă după cum primeşte. Nu controlează direcţia cuvintelor pe care le rosteşte. Ascultă şi aude şi vorbeşte.

5. Un impediment major în acest aspect al învăţării lui e teama profesorului lui Dumnezeu în legătură cu validitatea a ceea ce aude. Iar ce aude poate fi extrem de surprinzător. De asemenea, poate să pară extrem de irelevant pentru modul în care percepe el problema prezentată, şi poate de fapt să îl confrunte pe profesor cu o situaţie care să îi pară foarte jenantă. Toate acestea sunt judecăţi ce nu au valoare. Ele sunt ale lui, venind dintr-o meschină percepţie de sine pe care vrea să o depăşească. Să nu judeci cuvintele ce îţi parvin, dar să le oferi cu încredere. Sunt cu mult mai înţelepte decât ale tale. În spatele simbolurilor profesorilor lui Dumnezeu stă Cuvântul lui Dumnezeu. Şi El Însuşi dă cuvintelor pe care le folosesc aceştia puterea Spiritului Său, ridicându-le din simboluri fără înţeles în Chemarea Cerului însuşi.

22. CARE E CORELAŢIA DINTRE VINDECARE ŞI ISPĂŞIRE?

1. Vindecarea şi Ispăşirea nu sunt corelate, ci identice. Miracolele nu au o ordine a dificultăţii pentru că Ispăşirea nu are grade. Este singurul concept complet care e posibil în această lume, pentru că e sursa unei percepţii total unificate. Ispăşirea parţială e o idee lipsită de înţeles, tot aşa cum nu se pot concepe zone speciale de iad în Cer. Acceptă Ispăşirea, şi eşti vindecat. Ispăşirea este Cuvântul lui Dumnezeu. Acceptă-I Cuvântul, şi ce mai rămâne să facă posibilă boala? Acceptă-I Cuvântul, şi fiece miracol s-a înfăptuit. Să ierţi este să vindeci. Profesorul lui Dumnezeu a luat acceptarea Ispăşirii pentru el drept singura lui funcţie. Şi atunci, ce nu poate vindeca? Ce miracol i se poate refuza?

2. Progresul profesorului lui Dumnezeu poate fi lent sau rapid, reflectându-i decizia de-a recunoaşte inclusivitatea Ispăşirii sau de-a exclude din ea, pentru un timp, unele zone cu probleme. În unele cazuri, are loc conştientizarea subită şi deplină a perfectei aplicabilităţi a lecţiei Ispăşirii la toate situaţiile, dar cazurile acestea sunt rare, comparativ. Se poate ca profesorul lui Dumnezeu să îşi fi acceptat funcţia pe care i-a dat-o Dumnezeu cu mult înainte de-a fi învăţat tot ce îi oferă această acceptare. Numai deznodământul este cert. Necesara înţelegere a inclusivităţii îl poate ajunge oriunde de-a lungul drumului. Dacă drumul pare lung, să fie mulţumit. A decis ce direcţie vrea să apuce. Ce altceva i s-a mai cerut? Şi, odată ce-a făcut ceea ce i s-a cerut, oare îi va refuza Dumnezeu restul?

3. Ca profesorul lui Dumnezeu să progreseze, trebuie să înţeleagă că iertarea este vindecare. Ideea că un trup poate fi bolnav e un concept central în sistemul de gândire al eului. Acest gând dă autonomie trupului, îl separă de minte şi ţine intactă ideea de atac. Dacă trupul poate fi bolnav, Ispăşirea ar fi cu neputinţă. Un trup care îi poate comanda unei minţi să facă după placul lui ar putea, pur şi simplu, să ia locul lui Dumnezeu şi să dovedească imposibilitatea mântuirii. Şi atunci, ce mai e de vindecat? Trupul a devenit stăpânul minţii. Cum I s-ar putea restitui Spiritului Sfânt mintea altfel decât prin uciderea trupului? Şi cine ar vrea mântuire la un asemenea preţ?

4. Sigur, boala nu pare să fie o decizie. Şi nimeni nu ar putea cu adevărat să creadă că se vrea bolnav. Deşi poate accepta ideea teoretic, o aplică rareori cu consecvenţă - dacă o aplică - la toate formele concrete de boală, deopotrivă în propria-i percepţie de sine şi de toţi semenii. Şi nu la acest nivel cheamă profesorul lui Dumnezeu să vină miracolul vindecării. El trece cu vederea mintea *şi* trupul**,** văzând doar faţa lui Cristos strălucindu-i dinainte, corectând toate greşelile şi vindecând toată percepţia. Vindecarea rezultă din faptul că profesorul lui Dumnezeu a recunoscut cine are nevoie de vindecare. Recunoaşterea aceasta nu are o referire anume. Se aplică la toate lucrurile create de Dumnezeu. În ea sunt vindecate toate iluziile.

5. Când un profesor de-al lui Dumnezeu nu reuşeşte să vindece, motivul e acela că a uitat Cine e. Boala altuia devine astfel boala lui. Lăsând să se întâmple asta, s-a identificat cu eul altuia şi l-a confundat astfel cu un trup. Făcând-o, a refuzat să accepte Ispăşirea pentru el şi nu i-o poate oferi propriului frate în Numele lui Cristos. De fapt, nici nu va putea să îşi recunoască fratele, căci Tatăl lui nu a creat trupuri, aşa că vede în acest frate numai ce este ireal. Greşelile nu corectează greşeli, iar percepţia distorsionată nu vindecă. Dă-te la o parte acum, profesorul lui Dumnezeu. Ai greşit. Nu arăta tu drumul, căci ţi l-ai rătăcit.

Îndreaptă-te rapid spre propriul tău Profesor şi lasă-te vindecat.

6. Oferta Ispăşirii e universală. Se aplică în mod egal la toţi oamenii în toate împrejurările. Şi în ea stă puterea de-a vindeca toţi oamenii de toate formele de boală. A nu crede asta înseamnă a fi nedrept cu Dumnezeu şi deci a-I fi necredincios. Un bolnav se percepe separat de Dumnezeu. Vrei să îl vezi separat de tine? E sarcina ta să vindeci senzaţia de separare care l-a îmbolnăvit. E funcţia ta să recunoşti pentru el că ce crede despre el nu este adevărul. Iertarea ta e cea care trebuie să i-o arate. Vindecarea este foarte simplă. Ispăşirea se primeşte şi se oferă. Odată primită, trebuie acceptată. Tocmai în primire, atunci, stă vindecarea. Restul trebuie să rezulte din acest scop neîmpărţit.

7. Cine poate limita puterea lui Dumnezeu Însuşi? Cine poate spune, atunci, care poate fi vindecat de ce şi ce trebuie să rămână dincolo de puterea de-a ierta a lui Dumnezeu? Asta e demenţă curată. Nu e la latitudinea profesorilor lui Dumnezeu să îi pună limite, pentru că nu e la latitudinea lor să Îi judece Fiul. Iar a-I judeca Fiul înseamnă a-i limita Tatăl. Ambele lucruri sunt la fel de lipsite de înţeles. Dar asta nu se va înţelege până ce profesorul lui Dumnezeu nu recunoaşte că sunt aceeaşi greşeală. Prin asta primeşte Ispăşire, căci îşi retrage judecata emisă asupra Fiului lui Dumnezeu, acceptându-l aşa cum l-a creat Dumnezeu. Nu mai stă separat de Dumnezeu, hotărând unde să se dea vindecare şi unde să nu se dea. Acum poate spune cu Dumnezeu: „Acesta este Fiul meu Cel iubit, creat perfect şi de-a pururi astfel".

23. ISUS ARE UN LOC SPECIAL ÎN VINDECARE?

1. Darurile lui Dumnezeu rareori se pot primi direct. Chiar şi cei mai avansaţi profesori de-ai lui Dumnezeu vor ceda ispitei în lumea aceasta. Ar fi oare drept să li se refuze vindecare elevilor lor din acest motiv? Biblia spune: „Cere întru numele lui Isus Cristos". Să fie oare doar un apel la magie? Un nume nu vindecă, şi nici invocaţia nu suscită oarece puteri speciale. Ce înseamnă să îl invoci pe Isus Cristos? Ce conferă invocarea numelui său? De ce face parte din vindecare apelul la el?

2. Am spus în repetate rânduri că lumea poate fi vindecată de cel ce a acceptat perfect Ispăşirea pentru sine însuşi. Desigur, el a şi făcut-o. Ispita le poate reapărea altora, dar niciodată Acestuia. El a devenit Fiul înviat al lui Dumnezeu. A biruit moartea pentru că a acceptat viaţa. S-a recunoscut aşa cum l-a creat Dumnezeu şi, făcând-o, a recunoscut toate făpturile ca parte din el. Acum, puterea lui nu are limite, căci e puterea lui Dumnezeu. Şi numele lui a devenit astfel Numele lui Dumnezeu, căci nu se mai vede separat de El.

3. Ce înseamnă asta pentru tine? Înseamnă că, aducându-ţi aminte de Isus, îţi aduci aminte de Dumnezeu. Întreaga relaţie a Fiului cu Tatăl stă în el. Rolul lui în Fiime este şi al tău, iar învăţătura lui încheiată garantează propriul tău succes. Mai este disponibil să ajute? Ce a spus în această privinţă? Adu-ţi aminte ce-a promis şi întreabă-te sincer dacă se poate să nu se ţină de promisiunile făcute. Poate oare Dumnezeu să înşele aşteptările Fiului Său? Şi poate cineva care e una cu Dumnezeu să nu fie ca El? Cine transcende trupul a transcens limitarea. Cel mai mare profesor să nu le fie oare disponibil celor ce îl urmează?

4. Numele lui Isus Cristos, ca atare, nu e decât un simbol. Dar reprezintă o iubire care nu e din lumea aceasta. E un simbol folosit în deplină siguranţă ca înlocuitor pentru multele nume ale tuturor dumnezeilor la care te rogi. Şi devine simbolul strălucit pentru Cuvântul lui Dumnezeu, atât de aproape de ce simbolizează acesta, încât spaţiul infim dintre cele două se pierde în clipa în care numele e amintit. Să îţi aminteşti numele lui Isus Cristos înseamnă să aduci mulţumiri pentru toate darurile pe care ţi le-a dat Dumnezeu. Iar recunoştinţa faţă de Dumnezeu devine modul în care îţi aduci aminte de El, căci iubirea nu poate fi cu mult în urma unei inimi pline de gratitudine şi a unei minţi recunoscătoare. Dumnezeu intră uşor, căci acestea sunt adevăratele condiţii pentru revenirea ta acasă.

5. Isus a arătat drumul. De ce nu i-ai fi recunoscător? Ţi-a cerut iubire, dar numai ca să ţi-o dea. Tu nu te iubeşti. În ochii lui însă, minunăţia ta e atât de deplină şi de lipsită de cusur, încât el vede în ea o imagine a Tatălui său. Tu devii simbolul Tatălui său aici pe pământ. De la tine îşi aşteaptă speranţa, căci în tine nu vede nicio limită şi nicio pată care să întineze frumoasa ta perfecţiune. În ochii lui, viziunea lui Cristos străluceşte cu o constanţă perfectă. El a rămas cu tine. Nu vrei să înveţi lecţia mântuirii prin învăţătura lui? De ce ai alege să o iei de la început, când el a făcut călătoria pentru tine?

6. Nimeni de pe pământ nu poate să priceapă ce e Cerul sau ce înseamnă cu adevărat unicul lui Creator. Avem însă martori. La ei trebuie să recurgă înţelepciunea. Au fost unii a căror învăţătură întrece cu mult ce putem învăţa noi. Şi nu vrem să predăm limitările pe care ni le-am impus singuri. Cel ce a devenit un adevărat şi un devotat profesor al lui Dumnezeu nu îşi uită fraţii. Dar ce le poate oferi el e limitat de ce învaţă el însuşi. Recurge, atunci, la cel ce s-a lepădat de toate limitele şi a depăşit cea mai înaltă culme a învăţării. Te va lua cu el, căci nu a mers de unul singur. Iar tu erai cu el atunci, după cum eşti şi acum.

7. Cursul acesta a venit de la el deoarece cuvintele lui te-au ajuns într-o limbă pe care o poţi iubi şi înţelege. Oare sunt posibili alţi profesori, să le arate drumul celor ce vorbesc în alte limbi şi recurg la alte simboluri? Sigur că sunt. Să lase oare Dumnezeu pe cineva fără un ajutor foarte prezent în momente de impas, un mântuitor care să Îl poată simboliza pe El? Avem nevoie însă de o programă cu multe faţete, nu din cauza diferenţelor de conţinut, ci din cauză că simbolurile trebuie să se schimbe şi preschimbe pentru a corespunde nevoii respective. Isus a venit să răspundă alei tale. În el găseşti Răspunsul lui Dumnezeu. Şi atunci predai cu el, pentru că el este cu tine; este mereu aici.

24. EXISTĂ REÎNCARNARE?

1. În ultimă instanţă, reîncarnarea este imposibilă. Nu există trecut, nici viitor, iar ideea naşterii într-un trup, o dată sau de mai multe ori, nu are niciun înţeles. Reîncarnarea nu poate, atunci, să fie adevărată în niciun sens real. Singura noastră întrebare ar trebui să fie: „Este un concept util?" Iar asta depinde, fireşte, de întrebuinţarea care i se dă. Dacă e întrebuinţat să întărească recunoaşterea naturii veşnice a vieţii, e într-adevăr folositor. Ce altă întrebare despre el ajută cu adevărat la luminarea drumului? Ca multe alte crezuri, şi de acesta se poate abuza destul de crunt. În cazul cel mai bun, un asemenea abuz oferă preocupare şi

mândrie, poate, în trecut. În cazul cel mai rău, induce inerţie în prezent. Între cele două extreme sunt posibile tot felul de absurdităţi.

2. Reîncarnarea nu e, în niciun caz, problema de care să ne ocupăm *acum.* Dacă ar răspunde de unele dintre dificultăţile cu care se confruntă un individ acum, unica lui sarcină ar fi tot aceea de-a scăpa de ele acum. Dacă îşi pune bazele unei vieţi viitoare, tot numai acum poate lucra la propria lui mântuire. Pentru unii, conceptul poate fi reconfortant; şi, de le dă curaj, valoarea lui vorbeşte de la sine. E cert însă că drumul către mântuire poate fi găsit atât de cei ce cred în reîncarnare, cât şi de cei care nu cred. De aceea, ideea nu poate fi considerată esenţială pentru programa acestui curs. Există întotdeauna un dram de risc în a vedea prezentul în funcţie de trecut. Există întotdeauna un dram de bine în orice gând ce întăreşte ideea că viaţa şi trupul nu simt acelaşi lucru.

3. Pentru scopurile noastre, nu ar fi util să luăm o poziţie categorică în privinţa reîncarnării. Un profesor de-al lui Dumnezeu trebuie să le fie la fel de util celor care cred în ea, cât şi celor ce nu cred. Dacă i s-ar cere să ia o poziţie categorică, i s-ar limita pur şi simplu atât utilitatea, cât şi capacitatea de-a lua decizii. Cursul nostru nu se ocupă de concepte ce nu sunt acceptabile oricui, indiferent de convingerile formale pe care le deţine. Fiecăruia îi va fi de ajuns să facă faţă propriului eu, şi nu e rolul înţelepciunii să adauge controverse sectare la poverile fiecăruia. Şi nu s-ar bucura de niciun avantaj din acceptarea prematură a cursului, doar pentru că îi susţine o credinţă deţinută mai de mult.

4. Nu se poate accentua prea mult că ţinta acestui curs e inversarea completă a gândirii. Când va fi atinsă în final, chestiuni de genul validităţii reîncarnării vor deveni lipsite de orice noimă. Până atunci, se prea poate să fie pur şi simplu controverse. De aceea, profesorul lui Dumnezeu e înţelept să se distanţeze de toate întrebările de acest gen, căci are multe de predat şi de învăţat în afara lor. Ar trebui să înveţe şi să predea că asemenea chestiuni teoretice nu fac decât să irosească timpul, deviindu-l de la scopul ce i-a fost desemnat. Dacă există aspecte ale vreunei concepţii sau convingeri care îi vor fi utile, se va spune. Şi i se va spune şi cum să le folosească. Ce altceva mai trebuie să ştie?

5. Înseamnă oare că profesorul lui Dumnezeu ar trebui să nu creadă în reîncarnare sau să nu o discute cu alţii care cred? Răspunsul e, fireşte, nu! Dacă se întâmplă să creadă în reîncarnare, ar fi greşit din partea lui să renunţe la acest crez, dacă nu l-a sfătuit Profesorul lăuntric să o facă. Iar asta e foarte improbabil. Poate fi informat că face abuz de acest crez într-un mod ce dăunează atât progresului elevului, cât şi propriului progres. I se recomandă atunci reinterpretarea, pentru că este necesară. Tot ce trebuie să recunoască însă e că naşterea nu a fost începutul şi moartea nu este sfârşitul. Unui începător nu i se cere nici măcar atât. Nu trebuie decât să accepte ideea că ce ştie nu este neapărat tot ce e de învăţat. I-a început călătoria.

6. Accentul pus în acest curs rămâne întotdeauna pe acelaşi lucru: în acest moment ţi se oferă deplină mântuire, şi tot în acest moment o poţi şi accepta. Asta rămâne, în continuare, singura ta răspundere. Ispăşirea poate fi echivalată cu ieşirea totală din trecut şi cu lipsa totală de interes faţă de viitor. Cerul e aici. Alt loc nu există. Cerul e acum. Alt timp nu există. Pe profesorii lui Dumnezeu nu îi interesează să predea ceva ce nu duce la asta. Corect interpretate, toate crezurile vor arăta spre asta. În acest sens, se poate spune că adevărul lor stă în utilitatea lor. Toate crezurile care duc la progres trebuie onorate. E singurul criteriu pe care îl cere acest curs. Mai mult de atât nu e necesar.

25. SUNT DE DORIT PUTERILE „PARAPSIHICE"?

1. Răspunsul la această întrebare e foarte asemănător celui precedent. Fireşte, nu există puteri „nefireşti", iar inventarea unei puteri inexistente este, evident, doar un apel la magie. La fel de evident însă este şi faptul că fiecare individ are multe aptitudini de care nu e conştient. Pe măsură ce conştientizează tot mai mult, poate dezvolta aptitudini ce îi par extrem de surprinzătoare. Dar nimic din ce poate să facă nu se poate compara nici câtuşi de puţin cu straşnica surpriză pe care o are când îşi aminteşte Cine e. Toată învăţătura şi toate eforturile să îi fie dirijate spre această singură mare surpriză finală, şi nu va fi satisfăcut să se lase întârziat de micile surprize ce pot să îi vină pe parcurs.

2. Sigur, există multe puteri „parapsihice" care sunt clar pe linia acestui curs. Comunicarea nu e limitată la şirul mic de canale pe care îl recunoaşte lumea. Dacă ar fi, nu ar avea niciun rost să se încerce predarea mântuirii. Ar fi imposibil de realizat. Limitele pe care lumea le impune comunicării sunt principalele bariere în calea resimţirii directe a Spiritului Sfânt, a Cărui Prezenţă e mereu la îndemână şi a Cărui Voce e accesibilă doar să o auzi. Aceste limite sunt stabilite din cauza fricii, căci - fără ele - zidurile ce împrejmuiesc toate locurile separate ale lumii s-ar prăbuşi la sunetul sfânt al Vocii Sale. Cine transcende aceste limite în orice fel devine pur şi simplu mai firesc. Nu face nimic special, iar realizările lui nu conţin niciun strop de magie.

3. Aptitudinile aparent noi care pot fi acumulate pe parcurs pot fi foarte utile. Date Spiritului Sfânt şi folosite sub îndrumarea Lui, sunt preţioase mijloace didactice. În această privinţă, întrebarea referitoare la felul în care au apărut este irelevantă. Singurul considerent important e felul în care se folosesc. Luarea lor ca scopuri în sine, indiferent cum se face, va întârzia progresul. În plus, valoarea lor nu constă în dovedirea vreunui lucru: reuşite din trecut, neobişnuită sintonie cu cele „nevăzute" sau favoruri „speciale" din partea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu dă favoruri speciale şi nimeni nu are puteri care să nu le fie accesibile tuturor. Numai prin trucuri magice se „demonstrează" puterile speciale.

4. Autenticul nu e folosit pentru a amăgi. Spiritul Sfânt e incapabil de amăgire şi poate folosi numai aptitudini autentice. Ce e folosit pentru magie Lui Îi este inutil. Dar ce foloseşte El nu poate fi folosit pentru magie. Există însă o atracţie deosebită pentru aptitudini neobişnuite care pot fi curios de tentante. Iată potenţe pe care Spiritul Sfânt le vrea şi de care are nevoie. Eul însă vede în aceleaşi potenţe un prilej de-a se ridica în slăvi. Potenţele transformate în slăbiciune sunt o adevărată tragedie. Dar ce nu I se dă Spiritului Sfânt trebuie să se dea slăbiciunii, căci ce se refuză iubirii se dă fricii, şi va fi, în consecinţă, înfricoşător.

5. Chiar şi cei care nu mai pun preţ pe lucrurile materiale ale lumii mai pot fi amăgiţi de puterile „parapsihice". Deoarece s-a retras investiţia făcută în darurile materiale ale lumii, eul s-a trezit serios ameninţat. El poate fi încă destul de puternic să se refacă în spatele acestei noi tentaţii să îşi recâştige forţele prin înşelătorie. Mulţi nu au văzut ce se ascunde aici în spatele mecanismelor de apărare ale eului, deşi nu sunt deosebit de subtile. Dar, dată dorinţa reziduală de-a fi amăgit, amăgirea devine uşoară. Acum, „puterea" nu mai e o aptitudine autentică şi folosirea ei nu mai prezintă încredere. E aproape inevitabil că, dacă individul nu

se răzgândeşte în privinţa scopului „puterii" sale, va sprijini incertitudinile în privinţa ei cu o amăgire tot mai mare.

6. Orice aptitudine pe care şi-o dezvoltă cineva are potenţialitatea pentru bine. Nu există excepţii în această privinţă. Şi, cu cât e mai neobişnuită şi mai neaşteptată puterea, cu atât îi este mai mare utilitatea potenţială. Mântuirea are nevoie de toate aptitudinile căci, ce vrea lumea să distrugă, Spiritul Sfânt vrea să refacă. Aptitudinile „parapsihice" s-au folosit la invocarea diavolului, ceea ce înseamnă că s-au folosit, pur şi simplu, la întărirea eului. Există însă tot aici şi un mare canal de speranţă şi vindecare în slujba Spiritului Sfânt. Cei ce şi-au dezvoltat puteri „parapsihice" nu au făcut decât să lase să se ridice unele dintre limitele pe care le-au impus propriei lor minţi. Dacă îşi folosesc libertatea sporită să se încarcereze şi mai tare, nu fac decât să îşi impună şi mai multe limite. Spiritul Sfânt are nevoie de aceste daruri, iar cei ce I le oferă Lui, şi numai Lui, merg cu recunoştinţa lui Cristos în inimi şi cu viziunea Lui cea sfântă nu cu mult în urmă.

26. SE POATE AJUNGE LA DUMNEZEU DIRECT?

1. Sigur că se poate ajunge la Dumnezeu direct, căci nu există distanţă între El şi Fiul Lui. Conştienţa Lui e în amintirea tuturor şi Cuvântul Lui e scris în inima tuturor. Dar această conştienţă şi această amintire se pot ridica peste pragul recunoaşterii numai acolo unde s-au înlăturat toate barierele din calea adevărului. Câţi se găsesc oare în această situaţie? Iată, aşadar, rolul profesorilor lui Dumnezeu. Nici ei nu au atins încă înţelegerea necesară, dar s-au unit cu alţii. Asta îi distinge de restul lumii, Şi tocmai asta le dă posibilitatea şi altora să părăsească lumea odată cu ei. Singuri, nu sunt nimic Dar în unirea lor stă puterea lui Dumnezeu.

2. Sunt unii ce au ajuns la Dumnezeu direct, nepăstrând nici urmă de limite lumeşti şi amintindu-şi perfect propria Identitate. Aceştia s-ar putea numi Profesorii profesorilor căci, deşi nu mai sunt vizibili, imaginea lor mai poate fi invocată. Iar ei vor apărea când şi unde e util să o facă. Celor pe care asemenea apariţii i-ar speria, aceştia îşi dau ideile. Nimeni nu îi poate invoca în zadar. Şi nu e nimeni de care să nu fie conştienţi. Toate nevoile ei le cunosc; toate greşelile le recunosc şi trec cu vederea. Va veni o vreme când se va înţelege asta. Iar, între timp, îşi dau darurile toate profesorilor lui Dumnezeu care recurg la ajutorul lor, cerând lucrurile toate în numele lor şi în nicicare altul.

3. Uneori, un profesor de-al lui Dumnezeu poate să simtă, fugitiv, unirea directă cu Dumnezeu. În lumea aceasta, e aproape imposibil ca trăirea aceasta să dureze. Poate că poate fi dobândită, după multă dăruire şi devoţiune, şi apoi poate fi menţinută o mare parte a timpului pe pământ. Dar asta e ceva atât de rar, încât nu poale fi considerat un ţel realist. Dacă se întâmplă, bine. Dacă nu se întâmplă, tot aşa. Toate stările lumeşti trebuie să fie iluzorii. Dacă s-ar ajunge la Dumnezeu direct, printr-o conştientizare susţinută, trupul nu s-ar menţine mult. Cei ce şi-au lepădat trupul ca să îşi ofere utilitatea celor rămaşi în urmă sunt chiar puţini. Şi au nevoie de ajutoare care sunt încă în robie şi încă dorm, ca prin trezirea lor să se poată auzi Vocea lui Dumnezeu.

4. Să nu disperi, atunci, din cauza limitărilor. E funcţia ta să scapi de ele, dar nu să fii fără de ele. Dacă vrei să fii auzit de cei ce suferă, trebuie să vorbeşti

pe limba lor. Dacă vrei să fii mântuitor, trebuie să înţelegi de *ce* anume trebuie scăpat. Mântuirea nu este teoretică. Priveşte problema, cere răspunsul, şi apoi acceptă-l când vine. Iar venirea lui nu se va lăsa mult aşteptată. Ţi se va furniza tot ajutorul pe care îl poţi accepta, şi nicio nevoie pe care o ai nu îţi va rămâne nesatisfăcută. Aşa că să nu ne preocupe prea mult ţelurile de care nu eşti gata. Dumnezeu te ia acolo unde eşti şi te primeşte cu braţele deschise. Ce ţi-ai mai putea dori, când numai de asta ai nevoie?

27. CE ESTE MOARTEA?

1. Moartea e visul central din care pornesc toate iluziile. Nu e oare o nebunie să gândeşti că viaţa nu e decât naştere, îmbătrânire, pierderea vitalităţii şi moarte în final? Am mai pus această întrebare, dar trebuie acum să o examinăm mai atent. E singura credinţă fixă şi inalterabilă a lumii cum că toate lucrurile din ea se nasc doar ca să moară. Se consideră că asta este „legea firii", ceva de necontestat, ci de acceptat ca lege „firească" a vieţii. Ce e ciclic, schimbător şi nesigur; nefiabil, nestatornic, ce creşte şi descreşte într-un mod cert pe un făgaş la fel de cert - toate sunt considerate Voia lui Dumnezeu. Şi nimeni nu se întreabă dacă un Creator blajin ar putea voi aşa ceva.

2. Cu această percepţie a universului cum l-a creat Dumnezeu, ţi-ar fi cu neputinţă să Îl consideri iubitor. Căci cine a hotărât să moară toate, sfârşind în pulbere şi praf, dezamăgire, deznădejde, nu poate să nu fie temut. El ţine în mână mititica-ţi viaţă doar de un fir, gata să îl rupă, fără griji, fără regrete, poate chiar azi. Sau, dacă mai aşteaptă, sfârşitul este totuşi cert. Cine iubeşte un atare dumnezeu nu ştie de iubire, căci şi-a negat că viaţa e reală. Moartea a devenit simbolul vieţii. Lumea lui e acum un câmp de luptă, unde contradicţia domneşte şi opuşii duc război constant. Unde e moarte, pacea e cu neputinţă.

3. Moartea e simbolul fricii de Dumnezeu. Iubirea Lui e ştearsă în această idee, care, ca un scut ridicat pentru a feri de soare, nu te lasă să o conştientizezi. Grozăvia simbolului e de ajuns să arate că nu poate coexista cu Dumnezeu. Ea prezintă o imagine a Fiului lui Dumnezeu în care e „pus la loc de odihnă" în braţele devastării, unde viermii aşteaptă să îl întâmpine şi să dăinuie şi ei puţin ca urmare a distrugerii lui. Dar viermii sunt sortiţi şi ei distrugerii la fel de sigur. Aşa că toate lucrurile trăiesc datorită morţii. Devorarea e „legea firii şi a vieţii". Dumnezeu este dement şi numai frica e reală.

4. Credinţa curioasă că o parte a lucrurilor muritoare poate continua să existe separat de ce va muri nu proclamă un Dumnezeu iubitor, nici nu redă motive de încredere. Dacă moartea e reală în privinţa unui lucru, nu există viaţă. Moartea neagă viaţa. Dar, dacă există realitate în viaţă, moartea e negată. Niciun compromis nu e posibil aici. Fie există un dumnezeu al fricii, fie Unul al Iubirii. Lumea încearcă o mie de compromisuri şi va mai încerca încă o mie. Niciunul dintre ele nu le poate fi acceptabil profesorilor lui Dumnezeu, căci niciunul dintre ele nu Îi poate fi acceptabil lui Dumnezeu. El nu a făcut moartea pentru că nu a făcut nici frica. Pentru El, ambele sunt la fel de lipsite de înţeles.

5. „Realitatea" morţii e ferm înrădăcinată în credinţa că Fiul lui Dumnezeu e un trup. Iar, dacă Dumnezeu a creat trupuri, moartea chiar ar fi reală. Dar Dumnezeu nu ar fi iubitor. Nicăieri altundeva nu se evidenţiază mai bine contrastul

dintre percepţia lumii reale şi cea a lumii iluziilor. Dacă El e Iubire, moartea e efectiv moartea lui Dumnezeu. Iar acum, Propria Lui creaţie trebuie să se teamă de El. Nu e Tată, ci distrugător. Nu e Creator, ci răzbunător. Groaznice Îi sunt Gândurile şi înfricoşător chipul. Să Îi vezi creaţiile înseamnă să mori.

6. „Cel din urmă vrăjmaş care va fi nimicit este moartea". Desigur! Fără ideea morţii, nu ar exista lume. Toate visele vor sfârşi cu acesta. Acesta este obiectivul final al mântuirii, sfârşitul tuturor iluziilor. Iar în moarte se nasc toate iluziile. Ce poate să se nască din moarte şi să aibă totuşi viaţă? Dar ce se naşte din Dumnezeu şi poate totuşi să moară? Inconsecvenţele, compromisurile şi ritualurile pe care le cultivă lumea în zadarnicele-i încercări de-a se agăţa de moarte, şi totuşi, de a crede că iubirea e reală, sunt magie fără minte, fără efect şi fără înţeles. Dumnezeu este, şi în El toate lucrurile create trebuie să fie veşnice. Nu vezi că El are, altfel, un opus, iar frica ar fi la fel de reală ca iubirea?

7. Profesor al lui Dumnezeu, singura ta sarcină ar putea fi formulată astfel: să nu accepţi niciun compromis în care moartea să joace un rol. Să nu crezi în cruzime şi să nu laşi atacul să ascundă adevărul de tine. Ce pare să moară a fost doar perceput greşit şi dus la iluzie. Acum devine sarcina ta să laşi iluzia să fie adusă la adevăr. Fii ferm într-o singură privinţă: să nu fii amăgit de „realitatea" vreunei forme schimbătoare. Adevărul nu se mişcă, nici nu oscilează, nici nu se cufundă în moarte şi în descompunere. Şi sfârşitul morţii care e? Doar atât: realizarea că Fiul lui Dumnezeu este nevinovat acum şi de-a pururi. Doar atât. Dar nu te lăsa să uiţi că nu e mai puţin de atât.

28. CE ESTE ÎNVIEREA?

1. Pur şi simplu, învierea este biruirea sau înfrângerea morţii. Este o retrezire sau o renaştere, o răzgândire în privinţa semnificaţiei lumii. Este acceptarea interpretării date de Spiritul Sfânt rostului lumii; acceptarea Ispăşirii pentru propria persoană. Este sfârşitul viselor de chin şi conştientizarea voioasă a visului final al Spiritului Sfânt. Este recunoaşterea darurilor lui Dumnezeu. Este visul în care trupul funcţionează perfect, neavând altă funcţie decât comunicarea. Este lecţia prin care se încheie învăţarea, căci se desăvârşeşte şi se depăşeşte cu aceasta. Este invitaţia adresată lui Dumnezeu să facă pasul final. Este renunţarea la toate celelalte scopuri, la toate celelalte interese, la toate celelalte dorinţe şi la toate celelalte preocupări. Este singurul dor al Fiului - dorul de Tată.

2. Învierea este negarea morţii, fiind afirmarea vieţii. Aşa se inversează absolut toată gândirea lumii. Viaţa e recunoscută acum ca mântuire; durerea şi chinul de orice fel sunt percepute acum ca iad. Iubirea nu mai e ceva înfricoşător, ci ceva bine-venit. Idolii au dispărut şi amintirea lui Dumnezeu străbate nestingherită toată lumea. Faţa lui Cristos se vede în fiece făptură, şi nimic nu e ţinut în întuneric, ferit de lumina iertării. Nu mai există tristeţe pe pământ. Bucuria Cerului a venit asupra lui.

3. Aici se încheie programa. De aici înainte nu mai e nevoie de instrucţiuni. Viziunea e întru totul corectată şi toate greşelile s-au desfăcut. Atacul e lipsit de înţeles şi a sosit pacea. Obiectivul programei s-a realizat. Gândurile se îndreaptă spre Cer şi cât mai departe de iad. Toate dorurile sunt satisfăcute, căci ce rămâne nerăspuns sau incomplet? Ultima iluzie se întinde peste lume, iertând lucrurile toate

şi înlocuind tot atacul. Inversarea totală s-a înfăptuit. Nimic nu rămâne să contrazică Cuvântul lui Dumnezeu. Nu există nimic care să se împotrivească adevărului. Şi acum adevărul poate veni în sfârşit. Cât de repede va veni când e poftit să intre şi să învăluie o lume ca aceasta!

4. Toate inimile vii sunt pline, cu seninătate, de o profundă expectativă, căci se apropie vremea lucrurilor veşnice. Nu există moarte. Fiul lui Dumnezeu e liber. Şi în libertatea lui este sfârşitul fricii. Acum nu mai sunt locuri ascunse pe pământ, să adăpostească iluziile bolnave, visele fricii şi percepţiile greşite ale universului. Lucrurile toate sunt văzute în lumină şi, în lumină, scopul lor e transformat şi înţeles. Iar noi, copiii lui Dumnezeu, ne ridicăm din praf şi pulbere, şi ne privim deplina nepăcătoşenie. Cântecul Cerului răsună în toată lumea, în timp ce e înălţată şi adusă la adevăr.

5. Acum nu mai sunt distincţii, diferenţele au dispărut şi Iubirea Se priveşte pe Ea Însăşi. Ce altceva mai e nevoie să se vadă? Ce îi mai rămâne viziunii de înfăptuit? Am văzut faţa lui Cristos, nepăcătoşenia Lui, Iubirea Lui dincolo de toate formele, mai presus de toate scopurile. Sfinţi suntem, căci Sfinţenia Lui chiar ne-a eliberat! Şi acceptăm Sfinţenia Lui ca a noastră, după cum şi este. Aşa cum ne-a creat Dumnezeu, aşa vom fi în vecii vecilor, şi nu dorim decât ca Voia Lui să fie a noastră. Iluziile unei alte voi s-au pierdut, căci s-a găsit unitatea finalităţii.

6. Aceste lucruri ne aşteaptă pe toţi, dar nu suntem pregătiţi încă să le primim cu bucurie. Cât timp mai rămâne şi o singură minte posedată de vise de rău, gândul iadului are realitate. Ţelul profesorilor lui Dumnezeu e să trezească minţile celor adormiţi şi să vadă acolo viziunea feţei lui Cristos, înlocuind visele pe care le visează ei. Gândul omorului e înlocuit cu binecuvântarea. Judecata e lăsată deoparte şi I se dă Celui a Cărui funcţie este să judece. Şi, în Judecata Lui de pe urmă, se redă adevărul despre preasfântul Fiu al lui Dumnezeu. E izbăvit, căci a auzit Cuvântul lui Dumnezeu şi i-a înţeles semnificaţia. E liber, pentru că a lăsat Vocea lui Dumnezeu să proclame adevărul. Şi toţi cei pe care a încercat odinioară să îi răstignească sunt înviaţi odată cu el, alături de el, în timp ce se pregăteşte cu ei să îşi întâlnească Dumnezeul.

29. CÂT DESPRE RESTUL...

1. Manualul acesta nu îşi propune să răspundă la toate întrebările pe care le-ar putea pune profesorul şi elevul. De fapt, el acoperă doar câteva dintre cele mai evidente, sub forma unui scurt rezumat al celor mai importante concepte din text şi din culegerea de exerciţii. Manualul nu e un substitut pentru nicicare dintre ele, ci doar un supliment. Deşi se numeşte manual pentru profesori, trebuie să ţinem minte că numai timpul desparte profesorul de elev, aşa că diferenţa e temporară prin definiţie. În unele cazuri, poate fi util ca elevul să citească mai întâi manualul. Alţii ar putea să beneficieze mai degrabă dacă încep cu culegerea de exerciţii. Iar alţii pot avea nevoie să înceapă la nivelul mai abstract al textului.

2. Care este pentru care? Cine ar beneficia mai mult doar din rugăciuni? Cine are nevoie doar de un surâs, fiind încă nepregătit pentru mai mult? Nimeni să nu încerce să răspundă la aceste întrebări de unul singur. Cu siguranţă, niciun profesor de-al lui Dumnezeu nu a ajuns până aici fără să îşi dea seama de acest lucru. Programa este extrem de individualizată, şi toate aspectele se află sub

îngrijirea şi îndrumarea Spiritului Sfânt. Întreabă, şi El îţi va răspunde. Răspunderea este a Lui, şi numai El e în măsură să Şi-o asume. E funcţia Lui să o facă. E funcţia ta să laşi întrebările pe seama Lui. Vrei să răspunzi de decizii despre care înţelegi atât de puţin? Bucură-te că ai un Profesor Care nu poate face nicio greşeală. Răspunsurile Lui sunt corecte întotdeauna. Ai spune asta despre ale tale?

3. Există un alt avantaj - unul foarte important - în a-ţi lăsa deciziile pe seama Spiritului Sfânt cu frecvenţă tot mai mare. Roate că nu te-ai gândit la acest aspect, dar poziţia lui centrală este evidentă. Să urmezi călăuzirea Spiritului Sfânt înseamnă să te laşi absolvit de vinovăţie. Este esenţa Ispăşirii. Este nucleul programei. Uzurparea imaginară a funcţiilor ce nu îţi aparţin stă la baza fricii. Toată lumea pe care o vezi reflectă iluzia că ai săvârşit lucrul acesta, făcând inevitabilă frica. Să restitui funcţia Cui Îi aparţine înseamnă, aşadar, să scapi de toată frica. Şi tocmai asta permite să îţi revină amintirea iubirii. Să nu crezi, atunci, că este necesar să urmezi călăuzirea Spiritului Sfânt pur şi simplu din cauza propriilor tale inadecvări. Ea este ieşirea ta din iad.

4. Iată din nou paradoxul la care se tot fac referiri în curs. Să spui: „Nu pot să fac nimic de la mine" înseamnă să obţii toată puterea. Şi totuşi nu e decât un paradox aparent. În felul în care te-a creat Dumnezeu, *ai* toată puterea. Chipul pe care l-ai făcut tu din tine nu are. Spiritul Sfânt ştie adevărul despre tine. Chipul pe care l-ai făcut tu, nu. Dar, în ciuda ignoranţei lui evidente şi totale, chipul acesta crede că le ştie pe toate pentru că tu i-ai dat această credinţă. Asta predaţi tu şi lumea care a fost făcută să susţină ce predai. Dar Profesorul Care ştie adevărul nu l-a uitat. Deciziile Lui le aduc foloase tuturor, fiind întru totul lipsite de atac. Şi, de aceea, incapabile să stârnească vinovăţie.

5. Cine îşi asumă o putere pe care nu o are se amăgeşte. Dar să accepte puterea care i s-a dat de Dumnezeu nu înseamnă decât să îşi recunoască propriul Creator şi să Îi accepte darurile. Iar darurile Lui nu au limite. Să Îi ceri Spiritului Sfânt să decidă în locul tău înseamnă, pur şi simplu, să îţi accepţi adevărata moştenire. Oare înseamnă că nu poţi să spui nimic fără să Îl consulţi pe El? Sigur că nu! Aşa ceva nu ar fi practic, iar cursul de faţă se ocupă îndeosebi de ce e practic. Dacă ţi-ai făcut o obişnuinţă din a cere ajutorul când şi unde poţi, poţi avea încredere că ţi se va da înţelepciune atunci când ai nevoie. Pregăteşte-te pentru asta în fiecare dimineaţă, aminteşte-ţi-L pe Dumnezeu când poţi în cursul zilei, cere ajutorul Spiritului Sfânt când îţi este cu putinţă şi mulţumeşte-I noaptea că te-a călăuzit. Şi încrederea îţi va fi cu adevărat bine întemeiată.

6. Nu uita că Spiritul Sfânt nu Se bazează pe ce spui. Îţi înţelege rugăminţile inimii şi le răspunde. Înseamnă oare că, atâta timp cât îţi rămâne atrăgător atacul, El va riposta cu un rău? Nicidecum! Căci Dumnezeu I-a dat puterea să traducă rugăciunile inimii tale în limba Lui. EL înţelege că un atac e o chemare de ajutor. Şi ripostează, în consecinţă, oferindu-Şi ajutorul. Dumnezeu ar fi crud dacă ar lăsa cuvintele tale să le înlocuiască pe ale Lui. Un tată iubitor nu îşi lasă copilul să îşi facă rău sau să îşi aleagă propria distrugere. Deşi el poate cere să îşi facă rău, tatăl lui tot îl va proteja. Şi cu cât mai mult de-atât Îşi iubeşte oare Fiul Tatăl tău?

7. Adu-ţi aminte că eşti complinirea şi Iubirea Lui. Adu-ţi aminte că slăbiciunea ta este puterea Lui. Dar să nu citeşti asta în grabă sau greşit. Dacă puterea Lui este în tine, ce percepi ca slăbiciunea ta nu e decât iluzie. Iar El ţi-a dat mijloacele pentru a o demonstra. Cere-I Profesorului Său lucrurile toate, şi lucrurile toate ţi se dau. Nu în viitor, ci imediat, acum. Dumnezeu nu aşteaptă, căci aşteptarea presupune timp, iar El este atemporal. Uită-ţi chipurile prosteşti,

senzaţia de slăbiciune şi frica de rău, visele de pericol şi „prejudicii" selectate. Dumnezeu nu Îşi cunoaşte decât Fiul, iar el este aşa cum a şi fost creat. Cu încredere te pun în Mâinile Lui şi aduc mulţumiri pentru tine că e aşa.

8. Şi acum în tot ce faci fii binecuvântat.
Dumnezeu la tine vine să ajuţi la mântuirea lumii.
Profesorul lui Dumnezeu, El îţi oferă mulţumiri,
Şi toată lumea stă tăcută in harul
Pe care îl aduci tu de la El. Eşti Fiul Lui pe care îl iubeşte,
Şi ţie îţi este dat să fii mijlocul
Prin care Se aude în lume Vocea Lui,
Să se încheie toate câte ţin de timp; să pună capăt
Tuturor celor văzute şi să desfacă
Tot ce este schimbător. Prin tine se vesteşte
O lume nevăzută, neauzită, dar cu adevărat aici.
Sfânt eşti; şi, în lumina ta, lumea îţi
Reflectă sfinţenia, căci nu eşti
Singur, şi nici fără prieteni. În numele tău aduc mulţumiri
Şi mă alătur eforturilor tale în folosul Lui,
Ştiind că ele sunt, deopotrivă, în folosul meu
Şi al tuturor celor care merg la Dumnezeu cu mine.
AMIN

EXPLICAŢII TERMINOLOGICE

INTRODUCERE

1. Preocuparea acestui curs nu este speculaţia filozofică, nici terminologia precisă. Preocuparea lui e numai Ispăşirea, sau corecţia percepţiei. Iertarea este mijlocul prin care se realizează Ispăşirea. Structura „conştiinţei individuale" e absolut irelevantă, fiind un concept ce reprezintă „greşeala originară" sau „păcatul originar". Studierea greşelii în sine nu duce la corecţie, dacă vrei să reuşeşti cu adevărat să treci greşeala cu vederea. Cursul urmăreşte tocmai acest proces de trecere cu vederea.

2. Toţi termenii sunt potenţial controversaţi, iar cei ce caută controversă o vor găsi. Însă şi cei ce caută clarificare o vor găsi. Dar trebuie să fie dispuşi să treacă controversa cu vederea, recunoscând că e un mecanism de apărare împotriva adevărului, sub forma unei manevre procrastinatoare. Consideraţiile teologice ca atare sunt neapărat controversate, deoarece depind de credinţă şi pot, de aceea, să fie acceptate sau respinse. O teologie universală e imposibilă, dar o trăire universală nu e numai posibilă, ci şi necesară. Tocmai spre această trăire e îndreptat cursul. Numai aici devine posibilă consecvenţa, pentru că numai aici ia sfârşit incertitudinea.

3. Cursul acesta rămâne în cadrul eului, unde e nevoie de el. Preocuparea lui nu constituie ce e dincolo de toată greşeala, deoarece e conceput doar pentru a orienta în această direcţie. De aceea se foloseşte de cuvinte, care sunt simbolice şi nu pot exprima ce se află dincolo de simboluri. Doar eul pune întrebări, pentru că numai eul pune la îndoială. Odată ce s-a pus o întrebare, cursul pur şi simplu dă un alt răspuns. Şi totuşi, răspunsul acesta nu încearcă să recurgă la inventivitate sau ingeniozitate. Acestea sunt atribute ale eului. *Cursul e simplu*. Are o singură funcţie şi un singur obiectiv. Numai aspectul acesta îi rămâne întru totul consecvent, pentru că numai acesta poate *să fie* consecvent.

4. Eul va cere multe răspunsuri pe care cursul acesta nu le dă. El nu recunoaşte ca întrebări simpla formă a unei întrebări la care e imposibil să răspundă. Eul poate întreba: „Cum s-a produs imposibilul?", „Cui i s-a întâmplat imposibilul?", şi poate să o întrebe sub numeroase forme. Dar nu există un răspuns, ci numai o trăire. Caută numai asta, şi nu lăsa teologia să te reţină.

5. Vei observa că accentul pus în curs pe chestiuni de structură nu ţine mult şi apare doar la început. Dispare la scurt timp după aceea, pentru a face loc învăţăturii centrale. Fiindcă ai cerut lămuriri însă, iată - în cele ce urmează - câţiva dintre termenii folosiţi.

1. MINTE - SPIRIT

1. Termenul *minte* e folosit pentru a reprezenta agentul activator al spiritului, care îi furnizează energia creatoare. Când e scris cu majusculă, termenul se referă la Dumnezeu sau la Cristos (adică, Mintea lui Dumnezeu sau Mintea lui Cristos). *Spiritul* este Gândul lui Dumnezeu, creat de El după Propria Lui asemănare. Spiritul unificat este unicul Fiu al lui Dumnezeu, sau Cristos.

2. În lumea aceasta, deoarece mintea e scindată, Fiii lui Dumnezeu par să fie separaţi. Iar minţile lor nu par să fie unite. În această stare iluzorie, conceptul de „minte individuală" pare să aibă înţeles. De aceea, e descrisă în curs *de parcă* ar avea două părţi: spiritul şi eul.

3. Spiritul e partea care mai este în contact cu Dumnezeu prin Spiritul Sfânt, Care Îşi are locul în această parte, dar vede şi cealaltă parte. Termenul „suflet" nu se foloseşte decât în citate luate direct din Biblie, datorită caracterului său extrem de controversat Acesta ar fi însă un echivalent al „spiritului", cu menţiunea că, fiind ceva ce ţine de Dumnezeu, este veşnic şi nu s-a născut niciodată.

4. Cealaltă parte a minţii este complet iluzorie şi face numai iluzii. Spiritul îşi menţine potenţialul de-a crea, dar Voia lui, care este a lui Dumnezeu, pare să fie încătuşată cât timp mintea nu e unificată. Creaţia continuă neabătută pentru că aceasta e Voia lui Dumnezeu. Voia aceasta este mereu unificată şi, de aceea, nu are niciun înţeles în această lume. Ea nu are opus, şi nici grade.

5. Mintea poate fi corectă sau greşită, în funcţie de vocea pe care o ascultă. *Mintea corectă* ascultă ce spune Spiritul Sfânt, iartă lumea şi, prin viziunea lui Cristos, vede lumea reală în locul acesteia. Aceasta e viziunea finală, ultima percepţie, condiţia în care Dumnezeu Însuşi face pasul final. Aici sfârşesc laolaltă timpul şi iluziile.

6. *Mintea greşită* ascultă ce spune eul şi face iluzii; percepând păcatul, justificând mânia şi văzând vinovăţia, boala şi moartea ca lucruri reale. Atât lumea aceasta, cât şi lumea reală sunt iluzii, pentru că mintea corectă trece pur şi simplu cu vederea, sau iartă, ceea ce nu s-a petrecut nicicând. De aceea, ea nu e *Unitatea mentală* a Minţii lui Cristos, a Cărui Voie e una cu a lui Dumnezeu.

7. În lumea aceasta, singura libertate rămasă e libertatea de-a opta, mereu între două opţiuni sau două voci. Voia nu e implicată în percepţie la niciun nivel şi nu are nimic de-a face cu opţiunea. *Conştiinţa* este mecanismul receptiv, primind mesaje de sus sau de jos; de la Spiritul Sfânt sau de la eu. Conştiinţa are niveluri şi conştienţa poate varia foarte drastic, dar nu poate transcende tărâmul perceptual. La cel mai înalt nivel, devine conştientă de lumea reală şi poate fi instruită să o facă tot mai mult. Dar însuşi faptul că are niveluri şi poate fi instruită demonstrează că nu poate atinge cunoaşterea.

2. EUL - MIRACOLUL

1. Iluziile nu vor dura. Moartea lor e sigură, şi numai asta este cert în lumea lor. E lumea eului din această cauză. Ce este *eul?* Doar un vis despre ce eşti cu adevărat. Un gând că eşti separat de Creatorul tău şi o dorinţă să fii ceva ce El nu a creat. E un produs al nebuniei, nicidecum o realitate. Un nume pentru

nenumit, iată tot ce e. Un simbol al imposibilităţii, o opţiune între alternative inexistente. Îi dăm un nume doar pentru a ne ajuta să înţelegem că nu e decât un gând străvechi cum că făcutul are nemurire. Dar ce poate reieşi din asta decât un vis care, ca toate visele, poate avea doar moartea ca deznodământ?

2. Ce este eul? Nimic, dar într-o formă care pare a fi ceva. Într-o lume a formei, eul nu poate fi negat, pentru că numai el pare real. Dar poate oare Fiul lui Dumnezeu, aşa cum l-a creat El, să îşi găsească locul în formă sau într-o lume a formei? Cel ce îţi cere să defineşti eul şi să explici cum s-a născut nu poate fi decât cel ce îl consideră real şi caută, prin definiţie, să se asigure că natura iluzorie a acestuia va rămâne ascunsă în spatele cuvintelor care par să îl facă aşa.

3. Nu există definiţie pentru o minciună care să servească la transformarea ei în adevăr. Şi nu poate exista nici adevăr pe care minciunile să îl poată ascunde cu eficacitate. Irealitatea eului nu se neagă prin cuvinte, şi nici înţelesul lui nu este clar din cauză că natura lui pare să aibă o formă. Cine poate defini nedefinibilul? Şi totuşi, există chiar şi aici un răspuns.

4. De fapt, nu putem construi o definiţie pentru ce este eul, dar *putem* spune ce nu e. Iar asta ni se arată cu perfectă claritate. De aici deducem tot ce este eul. Priveşte-i opusul, şi poţi vedea singurul răspuns cu înţeles.

5. Opusul eului în toate privinţele - origine, efect şi consecinţă - îl numim miracol. Aici găsim tot ce nu este eul în lumea aceasta. Aici este opusul eului, şi numai aici vedem ce a fost eul, căci vedem aici tot ce a părut să facă, iar cauza şi efectele ei trebuie să mai fie un tot unitar.

6. Unde a fost întuneric, acum vedem lumina. Ce este eul? Ce-a fost întunericul. Unde este eul? Unde a fost întunericul. Ce e acum şi unde poate fi găsit? Nimic şi niciunde. Acum s-a făcut lumină: opusul ei a dispărut fără urmă. Unde a fost rău acum este sfinţenie. Ce este eul? Ce a fost răul. Unde este eul? Într-un vis de rău care a părut real doar cât l-ai visat. Unde a fost răstignire stă Fiul lui Dumnezeu. Ce este eul? Cine are nevoie să întrebe? Unde este eul? Cine are nevoie să caute o iluzie acum că visele au dispărut?

7. Ce este un *miracol*? Tot un vis. Priveşte însă toate aspectele *acestui* vis, şi nu vei mai pune nicio întrebare. Priveşte lumea plină de bunătate pe care o vezi întinzându-se înaintea ta în timp ce păşeşti cu blândeţe. Priveşte toate ajutoarele înşirate de-a lungul drumului pe care îl străbaţi, fericit în certitudinea Cerului şi chezăşia păcii. Şi uită-te o clipă şi la ce ai lăsat în urmă în sfârşit şi ai depăşit în fine.

8. Acesta a fost eul - toată ura crudă, nevoia de răzbunare şi ţipetele de durere, frica de moarte şi impulsul de-a ucide, iluzia lipsei de semeni şi sinele care a părut singur în tot universul. Miracolul corectează această groaznică greşeală în privinţa ta, cu aceeaşi blândeţe cu care o mamă drăgăstoasă îi cântă copilului ei să se liniştească. Un cântec ca acesta nu e tot ce-ai vrea să auzi? Nu ţi-ar răspunde la tot ce te-ai gândit să întrebi şi nu ar face fără noimă chiar şi întrebarea?

9. Întrebările tale nu au răspuns, fiind făcute să reducă la tăcere Vocea lui Dumnezeu, care le pune tuturor o singură întrebare: „Eşti gata să Mă ajuţi să mântuiesc lumea?" Pune-ţi această întrebare în loc să întrebi ce este eul, şi vei vedea numaidecât o strălucire venind să acopere lumea pe care a făcut-o eul. Niciun miracol nu i se refuză acum nimănui. Lumea e mântuită de ce-ai crezut că este. Iar ce este e total necondamnat şi întru totul pur.

10. Miracolul iartă, eul osândeşte. Nici unul, nici altul nu trebui definit decât aşa. Oare poate să existe însă o definiţie mai sigură sau mai aliniată cu ce e mântuirea? Problema şi răspunsul stau laolaltă aici şi, acum că s-au întâlnit în sfârşit, alegerea e clară. Cine alege iadul când l-a recunoscut? Şi cine nu ar mai

merge încă un pic când i-e dat să înţeleagă că drumul este scurt şi are ca ţintă Cerul?

3. IERTARE - FAŢA LUI CRISTOS

1. *Iertarea* este pentru Dumnezeu şi faţă de Dumnezeu, dar nu de la El. E imposibil să îţi închipui ceva creat de El care să poată avea nevoie de iertare. Iertarea, aşadar, e o iluzie, dar - datorită scopului ei, care este al Spiritului Sfânt - are ceva ce o face diferită. Spre deosebire de toate celelalte iluzii, ea nu conduce în direcţia greşelii, ci în direcţia opusă ei.

2. Iertarea s-ar putea numi un fel de ficţiune fericită; un mod în care necunoscătorii pot acoperi distanţa dintre percepţia lor şi adevăr. Ei nu pot trece direct de la percepţie la cunoaştere, căci nu consideră că este voia lor să facă aşa ceva. Asta Îl face pe Dumnezeu să pară un duşman în loc de ce este cu adevărat. Şi tocmai această percepţie dementă îi face să nu fie dispuşi să se ridice pur şi simplu şi să se întoarcă în pace la El.

3. Aşa că au nevoie de o iluzie de ajutor pentru că sunt neajutoraţi; de un Gând de pace pentru că sunt în conflict. Dumnezeu ştie de ce are nevoie Fiul Lui înainte de a-I cere el. El nu e preocupat deloc de formă, dar, odată ce a dat conţinutul, e Voia Lui ca acesta să fie înţeles. Şi asta e de ajuns. Forma se adaptează la nevoie; conţinutul e neschimbător, la fel de etern ca şi Creatorul lui.

4. Înainte de-a putea reveni amintirea lui Dumnezeu, trebuie văzută *faţa lui Cristos.* Motivul e evident. Vederea feţei lui Cristos cere percepţie. Nimeni nu poate vedea cunoaşterea. Dar faţa lui Cristos e marele simbol al iertării. E mântuire. E simbolul lumii reale. Oricine o priveşte nu mai vede lumea. Căci e atât de aproape de Cer pe cât e de posibil de partea aceasta a porţii. Dar, de la poartă, nu mai e decât un pas până înăuntru. E pasul final. Şi pe acesta îl lăsăm în seama lui Dumnezeu.

5. Iertarea e tot un simbol, dar, ca simbol doar al Voii Lui, nu poate fi împărţită. Aşa că unitatea pe care o reflectă devine Voia Lui. E singurul lucru încă parţial în lume, şi totuşi, puntea către Cer.

6. Voia lui Dumnezeu e tot ce există. Nu putem merge decât de la nimic la tot, de la iad la Cer. E asta o călătorie? Nu, nu într-adevăr, căci adevărul nu merge niciunde. Dar iluziile saltă din loc în loc, din timp în timp. Pasul final, şi el, nu e decât un salt. Percepţie fiind, e ireal în parte. Şi totuşi, această parte o să dispară. Ce rămâne e pacea veşnică şi Voia lui Dumnezeu.

7. Acum nu mai sunt dorinţe, pentru că dorinţele se schimbă. Până şi lucrul râvnit poate să devină ceva de nedorit. Şi trebuie să fie aşa, din cauză că eul nu poate sta în pace. Dar Voia e constantă, fiind darul lui Dumnezeu. Iar ce dă El este de-a pururi ca El Însuşi. Acesta este rostul feţei lui Cristos. E darul lui Dumnezeu spre mântuirea Fiului Său. Priveşte-o numai, şi ai şi fost iertat.

8. Ce minunată devine lumea în chiar clipa în care vezi reflectat în ea adevărul despre tine. Acum eşti nepăcătos şi îţi vezi nepăcătoşenia.Acum eşti sfânt şi te percepi aşa. Şi acum mintea se întoarce la Creatorul ei; îngemănarea Tatălui cu Fiul, Unitatea unităţilor de după toate îngemănările, dar mai presus de toate. Dumnezeu nu e văzut, ci numai înţeles. Fiul Lui nu e atacat, ci recunoscut.

4. PERCEPȚIE ADEVĂRATĂ - CUNOAȘTERE

1. Lumea pe care o vezi e o iluzie a unei lumi. Nu Dumnezeu a creat-o, căci ce creează El trebuie să fie veşnic ca şi El. Şi totuşi, nu există nimic în lumea pe care o vezi care să dăinuie de-a pururi. Unele lucruri vor dura în timp puţin mai mult decât altele. Dar va veni şi vremea când toate lucrurile vizibile vor avea un sfârşit.

2. Ochii trupului nu sunt, de aceea, mijlocul prin care se poate vedea lumea reală, căci iluziile pe care le văd ei trebuie să ducă la alte iluzii ale realităţii. Şi asta şi fac. Căci tot ce văd ei nu numai că nu va dura, dar dă şi loc la gânduri de păcat şi vinovăţie. În timp ce tot ce a creat Dumnezeu e veşnic fără păcat şi este, de aceea, veşnic fără vinovăţie.

3. Cunoaşterea nu e remediul pentru percepţia falsă deoarece, fiind un alt nivel, ele nu se pot întâlni niciodată. Singura corecţie posibilă pentru percepţia falsă trebuie să fie *percepţia adevărată.* Ea nu va dăinui. Dar, cât durează, rostul ei este să vindece. Căci percepţia adevărată e un remediu cu multe nume. Iertare, mântuire, Ispăşire, percepţie adevărată, toate una sunt. Sunt un singur început, cu finalitatea de-a duce la o Unitate cu mult mai presus de ele înseşi. Percepţia adevărată este mijlocul prin care lumea e mântuită de păcat, căci păcatul nu există. Şi tocmai asta vede percepţia adevărată.

4. Lumea stă ca o lespede înaintea feţei lui Cristos. Percepţia adevărată însă o vede doar ca un văl diafan, atât de uşor de înlăturat, încât nu poate să ţină mai mult de o clipă. Se vede, în sfârşit, ce e. Şi acum nu poate să nu dispară, căci există un loc gol acum, primenit şi pregătit. Unde s-a perceput distrugere apare faţa lui Cristos şi, în aceeaşi clipă, lumea e uitată, timpul se sfârşeşte pentru totdeauna, iar lumea se învârtejeşte în nimicul din care a venit.

5. O lume iertată nu poate să dureze. Ea a slujit drept casă pentru trupuri. Iertarea însă priveşte dincolo de trupuri. Aceasta e sfinţenia ei; acesta e modul în care vindecă. Lumea trupurilor e lumea păcatului, căci păcatul e posibil numai dacă există un trup. Vinovăţia vine din păcat cu aceeaşi certitudine cu care iertarea înlătură toată vinovăţia. Şi, odată ce a dispărut toată vinovăţia, ce mai rămâne să ţină în loc o lume separată? Căci locul a dispărut şi el, odată cu timpul. Numai trupul face lumea să pară reală, căci - separat fiind - nu poate rămâne unde separarea e imposibilă. Iertarea dovedeşte că e imposibilă pentru că nu o vede. Şi ce vei trece atunci cu vederea îţi va fi neinteligibil, aşa cum prezenţa sa a fost odată certitudinea ta.

6. Iată saltul perceptual pe care îl aduce percepţia adevărată: ce s-a proiectat în afară se vede în interior, iar acolo iertarea îl lasă să dispară. Căci acolo s-a stabilit altarul închinat Fiului şi tot acolo e reamintit Tatăl lui. Aici se aduc la adevăr toate iluziile şi se pun pe altar. Ce se vede în afară trebuie să fie mai presus de iertare, căci pare veşnic păcătos. Unde e speranţa cât timp păcatul se vede în afară? La ce remediu se poate aştepta vinovăţia? Dar, văzute înăuntrul minţii tale, vinovăţia şi iertarea stau o clipă împreună, una lângă alta, pe același altar. Acolo, boala şi unicul ei remediu se unesc, în fine, într-o singură strălucire tămăduitoare. Dumnezeu a sosit să ceară ce e al Lui. Iertarea e deplină.

7. Iar acum *cunoaşterea* lui Dumnezeu, neschimbată, certă, pură și total inteligibilă, intră în împărăţia ei. Dusă e percepţia, atât cea falsă, cât şi cea adevărată. Dusă e iertarea, căci sarcina ei s-a înfăptuit. Şi duse sunt trupurile în lumina învăpăiată de pe altarul închinat Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu ştie că acesta e al Lui, după cum e şi al lui. Şi aici Ei Se unesc, căci aici splendoarea feţei lui Cristeos a alungat ultima clipă a timpului, şi ultima percepţie a lumii e fără scop

acum şi fără cauză. Căci, unde a sosit în sfârşit amintirea lui Dumnezeu, nu mai e nici călătorie, nici credinţă în păcat, nici pereţi, nici trupuri, iar atracţia cruntă a vinovăţiei şi a morţii s-a stins de acolo pentru totdeauna.

8. O, fraţii mei, dacă aţi şti numai ce pace vă va învălui, vă va ocroti şi vă va ţine puri şi frumoşi în Mintea lui Dumnezeu, nu aţi putea decât să vă repeziţi să Îl întâlniţi unde Îi este altarul. Sfinţească-se Numele tău şi al Său, căci sunt îngemănate aici, în locul acesta sfânt. Aici Se apleacă să te ridice la El, să te scoată din iluzii în sfinţenie, din lume în veşnicie, din toată frica - înapoi, redat iubirii.

5. ISUS - CRISTOS

1. Nu ai nevoie de ajutor să intri în Cer pentru că nu ai plecat de acolo niciodată. Dar ai nevoie de ajutor din afara ta căci eşti circumscris de false credinţe ale Identităţii tale, pe care a stabilit-o în realitate numai Dumnezeu. Ți se dau Ajutoare sub forme multiple, deşi pe altar ele sunt una. Dincolo de fiecare dintre ele e un Gând de-al lui Dumnezeu iar acesta nu se va schimba niciodată. Dar ele au nume ce diferă pentru un timp căci timpul are nevoie de simboluri, fiind el însuşi ireal. Numele lor sunt legiune, dar nu vom trece dincolo de numele pe care le foloseşte cursul însuşi. Dumnezeu nu ajută pentru că nu ştie de nevoi. Dar El creează toate Ajutoarele Fiului Său cât timp acesta crede că fanteziile lui sunt adevărate. Mulţumeşte-I lui Dumnezeu pentru ele, căci te vor conduce acasă.

2. Numele *Isus* e numele celui care a fost un om, dar a văzut faţa lui Cristos în toţi fraţii lui şi şi-a adus aminte de Dumnezeu. Aşa a ajuns să se identifice cu *Cristos,* nemaifiind un om, ci una cu Dumnezeu. Omul a fost o iluzie, căci a părut să fie o fiinţă separată, umblând de unul singur, într-un trup care a părut să îi ţină separat sinele de Sine, aşa cum fac toate iluziile. Dar cine poate mântui dacă nu vede iluzii şi nu le identifică apoi drept ceea ce sunt? Isus rămâne un Mântuitor pentru că a văzut falsul fără să îl accepte ca adevărat. Iar Cristos a avut nevoie de formă ca să le apară oamenilor şi să îi mântuiască de propriile lor iluzii.

3. Prin deplina lui identificare cu Cristos - Fiul desăvârşit al lui Dumnezeu, unica Lui creaţie şi fericirea Lui, veşnic ca El şi una cu El -, Isus a devenit ce trebuie să fiţi cu toţii. El a arătat drumul ca să îl urmezi. El te conduce înapoi la Dumnezeu pentru că a văzut drumul care i s-a deschis înainte şi l-a urmat. El a făcut o distincţie clară, încă obscură pentru tine, între fals şi adevărat. Ţi-a oferit o demonstraţie finală că e imposibil să îl ucizi pe Fiul lui Dumnezeu, şi că păcatul şi răul, răutatea, frica sau moartea nu îi pot schimba în niciun fel viaţa.

4. Prin urmare, toate păcatele ţi s-au iertat pentru că nu au avut niciun efect. Şi au fost, aşadar, doar nişte vise. Deşteaptă-te cu cel care ţi-a arătat asta, pentru că i-o datorezi celui care ţi-a împărtăşit visele, ca să poată fi spulberate. Şi care ţi le mai împărtăşeşte încă, pentru a fi una cu tine.

5. Este Cristos? O da, împreună cu tine. Mica lui viată pe pământ nu a fost de ajuns să predea măreaţa lecţie pe care a învăţat-o pentru fiecare dintre voi. El va rămâne cu tine să te conducă din iadul pe care l-ai făcut, la Dumnezeu. Iar, când îţi vei uni voia cu a lui vederea ta va fi viziunea lui, căci vei împărtăşi ochii lui Cristos. Să mergi cu el e la fel de firesc cum e să mergi cu un frate pe care l-ai cunoscut de când te-ai născut, căci el chiar asta şi este. S-au făcut nişte idoli cumpliţi din cel care nu vrea să îi fie lumii decât frate. Iartă-i iluziile tale şi vezi ce frate drag vrea să îţi fie. Căci îţi va linişti mintea şi o va duce, cu tine, la Dumnezeul tău.

6. Oare e singurul Ajutor al lui Dumnezeu? Sigur că nu. Căci Cristos ia multe forme, cu nume diferite, până li se poate recunoaște identitatea. Isus e însă, pentru tine, purtătorul singurului mesaj cristic al Iubirii lui Dumnezeu. Nu ai nevoie de altul. E posibil să îi citeşti cuvintele şi să beneficiezi de pe urma lor fără să îl accepţi în viaţa ta. Dar el te va ajuta puţin mai mult dacă îţi împărtăşeşti cu el durerile şi bucuriile, şi renunţi la amândouă pentru a găsi pacea lui Dumnezeu. Mai presus de toate însă, ar vrea să îi înveţi lecţia, care e aceasta:

Nu există moarte pentru că Fiul lui Dumnezeu este ca Tatăl lui. Nu poţi face nimic care să schimbe Iubirea Veşnică. Uită-ţi visele de păcat şi vinovăţie, şi vino în schimb cu mine să împărtăşim învierea Fiului lui Dumnezeu. Şi adu-i cu tine pe toţi cei pe care ţi i-a trimis El să le porţi de grijă după cum îţi port de grijă eu.

6. SPIRITUL SFÂNT

1. Isus este manifestarea *Spiritului Sfânt,* pe Care L-a făcut să Se pogoare pe pământ după înălţarea lui la Cer, sau după identificarea lui completă cu Cristos, Fiul lui Dumnezeu aşa cum L-a creat El. Spiritul Sfânt, fiind o creaţie a unui singur Creator, creând cu El şi după asemănarea sau spiritul Lui, e veşnic şi nu s-a schimbat nicicând. A fost „făcut să Se pogoare pe pământ" în sensul că era acum posibil să fie acceptat şi să I Se audă Vocea. A Lui e Vocea pentru Dumnezeu, şi are de aceea formă. Forma aceasta nu e realitatea Lui, pe care numai Dumnezeu o cunoaşte, alături de Cristos, adevăratul Lui Fiu, Care face parte din El.

2. Spiritul Sfânt e descris în tot cursul drept Cel Ce ne dă răspunsul la separare şi ne aduce planul Ispăşirii, stabilindu-ne rolul individual în cadrul lui şi arătându-ne exact care este. El l-a numit pe Isus conducător în îndeplinirea planului Său, pentru că a fost primul care şi-a încheiat perfect propriul rol. Iată de ce i s-a dat toată puterea în Cer şi pe pământ, iar el o va împărtăşi cu tine când ţi-l vei încheia şi tu pe al tău. Principiul Ispăşirii I-a fost dat Spiritului Sfânt cu mult înainte de a-l fi pus Isus în mişcare.

3. Spiritul Sfânt e descris ca singura Legătură care a mai rămas să asigure comunicarea dintre Dumnezeu şi Fiii Lui separaţi. Pentru a îndeplini această funcţie specială, Spiritul Sfânt Şi-a asumat o funcţie dublă. El cunoaşte, pentru că face parte din Dumnezeu; El percepe, pentru că a fost trimis să mântuiască omenirea. El e marele principiu al corecţiei; aducătorul percepţiei adevărate, puterea inerentă a viziunii lui Cristos. El e lumina în care se percepe lumea iertată; în care se vede numai faţa lui Cristos. El nu uită niciodată Creatorul sau creaţia Acestuia. Nu îl uită niciodată pe Fiul lui Dumnezeu. Nu te uită niciodată pe tine. Şi îţi aduce Iubirea Tatălui tău într-o eternă strălucire care nu se va şterge niciodată, pentru că Dumnezeu a pus-o acolo.

4. Spiritul Sfânt stă în partea minţii tale care face parte din Mintea Cristică. El reprezintă Şinele tău şi Creatorul tău, Care sunt Una. El vorbeşte pentru Dumnezeu şi, totodată, pentru tine, unit fiind cu Amândoi. Şi este, de aceea, Cel Ce demonstrează că sunt Una. Pare să fie o Voce, căci în această formă îţi rosteşte Cuvântul lui Dumnezeu. Pare să fie o Călăuză printr-o ţară îndepărtată, căci ai nevoie de această formă de ajutor. Pare să fie orice îţi satisface nevoile pe care crezi că le ai. Dar nu e indus în eroare când îţi percepi sinele prins în capcana unor nevoi pe care nu le ai. Tocmai de acestea vrea să te scape. De acestea vrea să te ferească.

5. Tu eşti manifestarea Lui în lumea aceasta. Fratele tău te cheamă să fii Vocea Lui alături de el. De unul singur, nu poate fi Ajutorul Fiului lui Dumnezeu, pentru că, de unul singur, nu are funcţie. Dar, unit cu tine, e strălucitul Mântuitor al lumii, al Cărui rol în izbăvirea ei a fost întregit de tine. El vă oferă mulţumiri şi lui, şi ţie, căci te-ai trezit cu el când el a început să mântuiască lumea. Şi vei fi cu el când timpul va lua sfârşit şi nu va mai rămâne nici urmă de vise de dușmănie în care să dansezi pe melodia subţire a morţii. Căci, în locul ei, se aude o vreme imnul închinat lui Dumnezeu. Şi apoi Vocea dispare, urmând să nu mai ia formă, ci să revină la veşnica neformitate a lui Dumnezeu.

EPILOG

1. Nu uita că, odată începută călătoria aceasta, sfârşitul este cert. Pe parcursul ei, îndoiala o să vină şi o să treacă, şi o să treacă doar ca să revină, iar. Sfârşitul însă este sigur. Nimeni nu va pregeta să facă ce l-a însărcinat să facă Dumnezeu. Când uiţi, adu-ţi aminte că mergi cu El şi cu Cuvântul Lui în inimă. Cine poate să dispere când are o asemenea speranţă? Deşi iluziile disperării par să vină, învaţă cum să nu fii amăgit de ele. În spatele fiecăreia în parte e realitatea şi este Dumnezeu. De ce ai mai aştepta-o şi ai da-o pe iluzii, când Iubirea Lui e doar la o distanţă de o clipă pe drumul unde iluziile toate se sfârşesc? Sfârşitul *este* sigur şi garantat de Dumnezeu. Cine stă în faţa unui chip lipsit de viaţă când, la un pas de el, Sfânta Sfintelor deschide o uşă preastrăveche ce duce dincolo de lume?

2. *Eşti* aicea un străin. Dar Îi aparţii Celui Care te iubeşte ca pe Sine Însuşi. Cere-mi ajutorul să prăvălesc eu piatra, şi se va face după Voia Lui. Călătoria noastră *chiar* a început. Demult de tot, sfârşitul a fost scris în stele şi încrustat în Ceruri cu o Rază de lumină ce l-a ţinut la adăpost atât în veşnicie, cât şi de-a lungul timpului. Şi îl mai ţine - neschimbat, neschimbător şi neschimbabil.

3. Să nu îţi fie frică. Nu facem decâ t să reîncepem o veche călătorie începută mai demult şi care numai *pare* nouă. Am pornit iar pe un drum pe care am mai călătorit, dar ne-am rătăcit o vreme. Şi acum încercăm din nou. Noul nostru început are certitudinea ce i-a lipsit călătoriei noastre până acum. Ridică-ţi ochii şi vezi Cuvântul Lui prin stele, unde ţi-a pus Numele alături de al Lui. Ridică-ţi ochii şi află-ţi destinul cert, pe care lumea ar vrea să ţi-l ascundă, dar pe care Dumnezeu ar vrea să îl vezi.

4. Să aşteptăm aici în linişte şi să îngenunchem o clipă cu recunoştinţă faţă de Cel Ce ne-a chemat şi ne-a ajutat să Îi auzim Chemarea. Şi apoi, să ne ridicăm şi să purcedem cu credinţă pe drumul ce duce la El. Acum suntem siguri că nu mergem singuri. Căci Dumnezeu este aici şi, cu El, toţi fraţii noştri, Acum ştim că nu ne vom mai rătăci. Reîncepe cântecul oprit numai o clipă, deşi pare de-a pururi necântat. Ce începe aici va creşte ca viaţă, putere şi speranţă, până când lumea se va opri o clipă şi va uita tot ce a făcut visul păcatului din ea.

5. Să ieşim în întâmpinarea lumii nou-născute, ştiind că în ea a renăscut Cristos şi că sfinţenia renaşterii acestea va dăinui de-a pururi. Ne-am rătăcit drumul, dar El ni l-a găsit. Să mergem să Îi urăm bun venit Celui Ce vine iar la noi să sărbătorească mântuirea şi sfârşitul a tot ce credem că am făurit. Steaua dimineţii acestei zile noi vede o lume diferită, în care Dumnezeu este bine-venit şi, odată cu El, Fiul Lui. Noi, care Îl întregim, Îi închinăm mulţumiri, aşa cum ne aduce şi El nouă. Fiul este liniştit şi, în tihna ce i-a dat-o Dumnezeu, intră în propria lui casă şi are pace în sfârşit.